Butlletí

BISBAT DE TERRASSA

Març-Abril 2022

Butlletí del Bisbat de Terrassa

Núm. 35 (2022) II 30 d'abril

Redacció i administració:

Bisbat de Terrassa. Mitjans de Comunicació Social

c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa - Tel. 93 733 71 20; Fax 93 733 70 95

A/e: bisbatdeterrasssa@bisbatdeterrassa.org

Església Diocesana

Bisbe diocesà

Decrets

Dispensa de l'obligació de participar en les solemnitats per motius laborals

DECRET 04/22.- Terrassa, 10 de març de 2022

Atès que el calendari laboral de Catalunya per aquest any 2022 presenta com a dies feiners les solemnitats de Sant Josep, 19 de març, dissabte; Sant Pere i Sant Pau, 29 de juny, dimecres; i Sant Jaume, 25 de juliol, dilluns;

Atès que aquestes tres solemnitats queden incloses en el precepte segons el cànon 1246§1 del Codi de Dret Canònic i els dies indicats per la Conferència Episcopal Espanyola;

Donada la importància d'aquestes solemnitats dins el calendari litúrgic, i preveient que molts fidels poden tenir dificultats per celebrar-les, a causa del treball;

PEL PRESENT decret disposem que:

1. En ús de les facultats que ens concedeix el cànon 87§1, dispensem per enguany de l'obligació de participar en la celebració eucarística i les altres obligacions derivades de les festivitats declarades de precepte a aquells fidels que poden tenir dificultats a causa del treball.

2. D'acord amb el cànon 1246§1 del Codi de Dret Canònic, es manté el precepte en aquells llocs on hagin estat decretades les citades solemnitats com a festes locals.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Canceller

Incardinació de Mn. Jacinto Muriana Fernández

DECRETO 05/22.- Terrassa, 15 de marzo de 2022

Según el decreto 09/16 de fecha 30 de noviembre de 2016, por el que se aceptaba al Rvdo. P. Jacinto Muriana Fernández, presbítero de la Congregación de los Legionarios de Cristo, en la diócesis por cinco años *ad experimentum* con el preceptivo indulto de exclaustración Prot. N. 55542/2016 de la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada y las Sociedades de Vida Apostólica de fecha 10 de enero de 2017;

Visto el expediente instruido en esta Curia diocesana a instancia del Rvdo. P. Jacinto Muriana Fernández, LC para su incardinación en esta Diócesis de Terrassa, donde reside desde hace cinco años;

Resultando que, a tenor del canon 693 del Código de Derecho Canónico, si nada obsta, el miembro exclaustrado del instituto religioso y admitido a prueba en la diócesis queda incardinado, debido a que se da en las presentes circunstancias;

POR EL PRESENTE, visto el resultado de las diligencias practicadas al efecto, observadas las debidas formalidades canónicas, decretamos la incardinación perpetua y absoluta del Rvdo. Sr. D. Jacinto Muriana Fernández en esta Diócesis de Terrassa y para su servicio, según las normas canónicas.

Lo decreta y firma el Excmo. y Rvdmo. Sr. Obispo de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Obispo de Terrassa

Por mandato del Sr. Obispo
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretario General y Canciller

Erecció canònica de la *Hermandad Virgen de Luna*

DECRETO 06/22.- Terrassa, 17 de marzo de 2022

Aceptada la instancia presentada por el Sr. Antonio Illescas Toril, Presidente de la "Hermandad Virgen de Luna", en la que acompaña los Estatutos de la entidad;

Examinados los estatutos por los que se regirá dicha asociación, en los que se determina el objetivo social y los demás contenidos preceptuados en el Código de Derecho Canónico;

Teniendo en cuenta que esta asociación cumple los requisitos establecidos en la disciplina vigente de la Iglesia, para ser erigida como asociación privada de fieles;

POR EL PRESENTE decreto, a tenor de los cánones 301 y 313 del Código de Derecho Canónico, erigimos la entidad "Hermandad Virgen de Luna en Cataluña", la cual queda constituida en asociación privada de fieles en la Diócesis de Terrassa, y le concedemos personalidad jurídica privada, aceptando los Estatutos que han sido presentados.

Lo decreta y firma el Excmo. y Rvdmo. Sr. Obispo de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Obispo de Terrassa

Por mandato del Sr. Obispo
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretario General y Canciller

Erecció diocesana de la *Fraternidad de la Comunidad del Cordero, Hermanas del Cordero (Dominicas)*

DECRETO 07/22.- Terrassa, 1 de abril de 2022

Aceptada la instancia presentada por la Hermanita Francesca, Priora de la Fraternidad de La Costa del Montseny, en la que acompaña los Estatutos de la entidad;

Examinados los estatutos por los que se regirá dicha asociación, en los

que se determina el objetivo social y los demás contenidos preceptuados en el Código de Derecho Canónico;

Teniendo en cuenta que esta asociación cumple los requisitos establecidos en la disciplina vigente de la Iglesia, para ser erigida como asociación pública de fieles;

POR EL PRESENTE decreto, a tenor de los cánones 301 y 313 del Código de Derecho Canónico, erigimos la entidad "Fraternidad de la Comunidad del Cordero, Hermanas del Cordero (Dominicas) en la diócesis de Terrassa", la cual queda constituida en asociación pública de fieles en la Diócesis de Terrassa, y le concedemos personalidad jurídica pública, aceptando los Estatutos que han sido presentados.

Lo decreta y firma el Excmo. y Rvdmo. Sr. Obispo de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Obispo de Terrassa

Por mandato del Sr. Obispo
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretario General y Canciller

Homilies

Homilia en la Missa Crismal a la S. E. Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa el dimarts sant 12 d'abril de 2022

Estimats germans sacerdots, Il·lms. Srs. Vicaris, estimats diaques, estimats seminaristes. Una salutació plena d'afecte pels membres dels instituts de vida consagrada, societats de vida apostòlica i verges consagrades. Germans i germanes,

En aquest matí en que celebro per primera vegada la Missa Crismal amb vosaltres, com a bisbe vostre, vull repetir les paraules d'acció de gràcies que Sant Pau expressa a la seva carta als cristians de Colosses: "Dono gràcies a Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, pregant sempre per vosaltres, en tenir notícia de la vostra fe en Crist Jesús i de l'amor que teniu a tots els sants, a causa de l'esperança que us està reservada al cel." (Col 1,3-5).

Permeteu-me afegir una acció de gràcies a Déu pel vostre ministeri, per la vostra resposta a la seva crida, no sempre sense dificultats, a la vocació i crida en els orígens, i per la resposta que doneu cada dia amb la vostra entrega.

Caminar junts com a preveres

1. Aquesta celebració és una renovada invitació a actualitzar el do de la nostra pertinença a l'Església, poble de Déu en camí, i a agrair també la gràcia de la fraternitat, perquè un no és sacerdot ni bisbe ni diaca ell sol ni ell tot sol. Ho som en la comunitat, en l'Església. Per això repetim amb el salm: "Vegeu quina dolçor, quina delícia, viure els germans units" (sal 133). I ho fem al voltant de l´Altar, celebrant l´Eucaristia. Si l'Eucaristia és la manifestació més plena de l'Església, aquesta eucaristia la fa visible d'una manera privilegiada.

El Concili Vaticà II descriu a l'Església particular, la diòcesi, i afirma que "és una porció del Poble de Déu que es confia a un Bisbe perquè la pasturi amb la cooperació del presbiteri, de manera que unida al seu pastor i aplegada per ell en l'Esperit Sant per l'Evangeli i l'Eucaristia, constitueix

una Església particular, on veritablement està i obra l'Església de Crist, que és Una, Santa, Catòlica i Apostòlica" (CD, 11).

Això, estimats germans, és el que ara està passant aquí, el que estem vivint aquí. Som l'Església del Senyor que camina a Terrassa, reunida entorn de la predicació apostòlica i de la taula eucarística, per mostrar a tots els homes i dones –creients i no creients– el do preciós de la fe que ha rebut del seu Senyor, no per a ella, sinó per a tots els que vulguin acollir-ho amb cor sincer.

2. Per nosaltres, estimats germans sacerdots, la Missa Crismal és també el moment joiós de reviure el dia de la nostra ordenació sacerdotal, per agrair la gràcia que vàrem rebre per la imposició de mans del Bisbe, fos qui fos, i la unció amb l'oli sant, i renovar el nostre compromís d'unió a Crist, configurant-nos amb ell per servir amb veritable entrega al poble que se'ns ha confiat.

Aquesta celebració ens ofereix cada any l'oportunitat d'aturar-nos a reflexionar sobre el nostre ésser com a sacerdots, sobre la nostra vocació, la nostra identitat, per tal de respondre millor als reptes que en cada moment es presenten a l'Església i al nostre ministeri. Qui sóc jo?, què soc ? La Paraula de Déu que hem proclamat i la riquesa del ritu en les paraules i gestos seran llum que il·luminin aquesta reflexió.

El ministeri sacerdotal es defineix pel seu ésser relacional. El nostre ministeri ens és donat, i és per als altres, allò que fa de la nostra existència sacerdotal una nova vida, una existència per als altres com la de Crist.

El nostre sacerdoci es defineix des de Crist, amb el qual ens hem identificat sacramentalment i en la persona del qual actuem. Ja no ens pertanyem a nosaltres, li pertanyem a Ell que per nosaltres va morir i va ressuscitar: aquesta realitat arriba a ser més profunda quan repetim a la santa Missa: "Preneu i mengeu.. perquè això és el meu Cos".

Hem alienat lliurement i voluntàriament la nostra vida en el servei al poble sant de Déu. Però alhora, i com a conseqüència de la nostra unió amb Déu, el sacerdoci es defineix també per la seva relació, podem dir, horitzontal, fraterna, amb el bisbe, amb els germans del presbiteri i amb el poble confiat. Aquestes relacions no són, i no poden ésser, funcionals o administratives, ni tampoc merament afectives. No som aquí i ens hem trobat avui aquí perquè som molt amics, perquè pensem igual, sentim igual, sinó que les nostres relacions són profundament teològiques, espirituals i pastorals. Encara que haurien d'arribar a ser de ser d'amor també.

Perquè quin sentit té –parlo en general– que un prevere prefereixi trobar-se amb els seus amics de sempre abans que amb el germans de l'arxiprestat per exemple? Però quin sentit pot tenir preferir la relació compensatòria d'uns que pensen com jo per damunt de la relació fraterna que ens uneix sagramentalment amb Crist, que es fonamenta en la caritat, i amb ell en una església particular? Difícilment es pot viure el ministeri sacerdotal sense estar unit afectivament i efectivament a l'Església, a aquesta Església real, encara que de vegades aquesta església real ens faci plorar. Aquest amor fet comunió amb l'Església és el que ens fa treballar i lliurar la nostra vida. Ningú lliura la vida pel que no estima. Per això és legítim i bo somiar amb una Església que s'assembli cada dia més al desig del Senyor, que enfonsi les seves arrels a l'Evangeli, una Església, esposa de Crist, bella i santa, que pelegrina "entre les dificultats del món i els consols de Déu" (LG 8).

3. Crist, sacerdot etern i fonament del nostre sacerdoci i de la nostra identitat, és l'enviat pel Pare i ungit per l'Esperit Sant.

A l'origen de tota vocació sacerdotal hi ha Jesucrist. El Senyor passa per la nostra vida, pel camí que té per a cadascú, i ens convida al seu seguiment. Déu escull els qui vol, perquè la vocació és un misteri de gràcia que només es pot entendre des de la voluntat de Déu que vol que tots els homes se salvin. No som cridats pels nostres mèrits, sinó per pura i immerescuda gràcia. Jesús ens crida per estar amb ell, per regalar-nos els tresors del seu cor, i per enviar-nos a anunciar-ho al mig del món. Per això, el nostre model és Crist. Hi som configurats i en la seva persona actuem. No deixeu mai Crist de la mà, no el deixeu mai dels vostres llavis, dels vostres peus, del vostre cor. Tothom té temps per allò que estima, per aquell que estima. I permeteu-me ara aquí una referència a Maria. El seu Fill, Déu veritable i home veritable, és constituït sacerdot per sempre en el moment de la seva Encarnació. Ella, per tant, Mare de l'Únic i Etern Sacerdot. Nosaltres participants d'aquest únic sacerdoci de Crist estem units també entre nosaltres com a fills de la mateixa mare de l'únic sacerdot. No oblidem la funció materna de Maria en els seus fills i d'una manera especial en nosaltres els configurats al sacerdoci del seu Fill.

Enviats a evangelitzar. La missió

Crist ha estat enviat pel Pare al món per ser salvador dels homes. La missió del Fill brolla del cor del Pare que estima els homes, però no els estima des de la llunyania, sinó que va voler prendre la nostra condició

i oferir-se a si mateix. Déu no dona, Déu es dona, mostrant així el camí de la salvació. De la mateixa manera nosaltres som enviats per Crist per ser testimonis de l´amor de Déu. La nostra vida sacerdotal ha de ser un testimoni constant que Déu estima el món. I no ho podrem ser sense estimar, no hi ha pastoral ni servei sense l'amor, sense estimar.

Podem dir que el nostre sacerdoci té forma eucarística, i, per tant, s'ha d'anar fent cada dia a la forma de l'Eucaristia. L'eucaristia celebrada, adorada, viscuda. Ser Eucaristia exigeix de nosaltres la proximitat en la intimitat amb el Senyor, acudir a l'escola del Mestre diví per escoltar la seva paraula, per tenir els seus sentiments, per identificar-nos amb Ell, per aprendre i acceptar que el seguiment és principalment compartir el seu destí. Per què llavors tantes vegades ens enfonsa la nostra fragilitat? Per què ens escandalitza la creu al nostre ministeri com si Déu ens exigís cada dia el preu de l'èxit pastoral? No, germans, Déu no ens demana èxit, no ens vol els millors per damunt dels altres, Déu vol la nostra entrega diària, com la del gra de blat que cau a la terra per donar fruit. Per viure aquesta espiritualitat, celebrar cada dia l'Eucaristia és, germans sacerdots, el nostre tresor més gran, l'alegria del nostre cor, per això fem-ho amb devoció sincera, amb profunditat, amb esperit oblatiu. Adorem el misteri eucarístic i fem que els nostres fidels valorin aquest do que el Senyor ens fa. Que la nostra eucaristia no acabi al temple, sinó que continuï fora, en la nostra caritat amb els altres.

Ara, tot seguit, beneirem i consagrarem els sants olis. Són els signes a través dels quals l'Esperit Sant és enviat al món, als homes i dones que ell estima. Són per això signes del seu amor també i de la salvació que ha volgut portar al món. Tractem-los doncs amb veneració i respecte.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Comunicacions diocesanes

A l'atenció dels preveres

Terrassa, 28 de març de 2022

Benvolgut mossèn:

Ben aviat celebrarem el Tridu Pasqual, la passió, mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. Abans, el Dimarts Sant, celebrarem com cada any la Missa del Crisma en la que es beneeixen els sants olis i es consagra el Crisma que seran emprats en la celebració dels sagraments a tota la diòcesi.

El passat mes d'octubre vàrem iniciar un camí amb tota l'Església universal, un camí sinodal i nosaltres, la diòcesi de Terrassa, ens sentim implicats en aquest camí que l'Església du a terme, caminant junts sí, però amb Jesucrist el Senyor que és qui dona sentit a aquest camí. El lema del Sínode "Per una Església Sinodal. Comunió, participació i missió" l'hem de tenir ben present a la Setmana Santa que ens disposem a viure.

En la Missa Crismal, acompanyats dels diaques, dels religiosos i del poble fidel, bisbe i preveres renovarem les promeses sacerdotals. Les vàrem fer a través de l'Església a Crist mateix que ha donat la seva vida per nosaltres. És per tant, una oportunitat de renovar el nostre ministeri amb Crist Sacerdot ofert al Pare.

A més, en aquesta celebració, donarem gràcies a Déu pels 25 anys d'ordenació presbiteral de Mn. Josep Baena Iniesta, rector de la parròquia de Sant Francesc d'Assis de Bellavista (Les Franqueses del Vallès) i administrador parroquial de Santa Coloma de Marata (Les Franqueses del Vallès). El felicitarem tot compartint la taula en el dinar del clergat diocesà i seminaristes.

Us convido, doncs, a participar en la Missa del Crisma, el Dimarts Sant, dia 12 d'abril a les 11 del matí a la Catedral de Terrassa, i compartir més tard el dinar de germanor.

Esperant de trobar-nos aquell dia al voltant de l'altar, rebeu la meva salutació en Crist Sacerdot.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Cartes dominicals

En el desert (6 de març de 2022)

Els qui vivim en aquests moments de la història ens trobem sovint atrapats entre el desig i la voluntat de mantenir-nos fidels a uns principis, a unes creences que formen part essencial de la nostra vida, que li donen sentit, que l'omplen, i la realitat d'un món que no creu, que viu sotmès a uns altres principis totalment diferents. Atrapats en un desert entre aquests valors que portem dins i la promesa d'una falsa felicitat al preu de fer fora Déu de nosaltres mateixos i de tot el que ens envolta.

Es destrueix el valor i el respecte de la vida, de la família, l'educació dels fills. Se'ns imposen com a prioritats els diners, el benestar, la felicitat com a objectiu únic i absolut, la llibertat entesa com fer el que a mi m'agrada, la manipulació de la vida i la mort i tants d'altres.

Constatem la voluntat de molts de fer desaparèixer els valors de la naturalesa humana, de tota relació amb uns principis superiors i fins i tot amb un ésser superior, que és el qui ens ha creat. El món rebutja un Déu a qui diuen controlador però se sotmet sense protestar al control d'homes pecadors com nosaltres, marcats per l'egoisme com nosaltres. Però res d'això és realment nou, ja els primers cristians es van trobar ens situacions semblants.

"El diable digué a Jesús: Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa. Però Jesús li va respondre: L'Escriptura diu: l'home no viu només de pa" (Lc 4, 3-4)

Ho diríem nosaltres això? Atrapats, havent d'escollir entre la fidelitat a un Déu que és Pare, que se'ns ha manifestat com a Pare que és amor i que ens estima, i vol el nostre bé, o deixar-nos dominar per un control cada vegada més dur d'interessos econòmics i dominadors de la societat i d'ideologies que ens volen utilitzar.

Amb la diferencia que sabem que Déu respecta sempre la nostra llibertat i els poders del món no només no la respecten sinó que la volen destruir, volen ser els nostres amos, ens volen utilitzar per al seu interès.

"Et donaré tota l'autoritat i la glòria d'aquests reialmes: me l'han confiada

a mi, i jo la dono a qui vull. Adora'm i tot serà teu. Jesús li respongué: Diu l'Escriptura: Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell sol" (Lc 4, 6-8).

Sí, també nosaltres som al desert i som temptats. Experimentem la temptació més antiga i subtil de la història de la humanitat que és la de la supèrbia d'arribar a ser com Déu.

Com va superar Jesús la temptació? Perquè Ell estava unit al Pare, i només així podrem vèncer també nosaltres, units a Ell i també entre nosaltres.

Les temptacions d'avui són les mateixes de sempre, les que van experimentar els primers homes, les que va afrontar Jesús al desert, les que ens toca vèncer cada dia en el nostre desert. El materialisme, el consumisme, la publicitat, l'èxit, l'individualisme. En el fons una felicitat que no existeix en aquest món.

Però si es destrueix el nucli, és a dir l'interior de la persona, quan ja sigui buit de principis, d'objectius, de valors… de què ens l'omplirà el món?

Jesús digué: "L'Escriptura diu: No temptis el Senyor, el teu Déu" (Lc 4, 12). Ho diríem nosaltres això? Però aquest és un testimoni que el nostre món també necessita.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Transfigurats (13 de març de 2022)

Anem caminant a través d'aquest temps de la Quaresma. Ben diferent però de com moltes vegades ho veiem, la Quaresma no és pas trista, ni fosca, ni desagradable. Potser no acabem d'entendre el que significa quan diem que és un temps penitencial, oblidant que de fet, tota la vida és en certa manera penitencial. Sí, perquè sempre ens hem d'anar purificant, sempre hem de demanar perdó –i així ho fem habitualment al començar la celebració de l'Eucaristia– i sempre hem de lluitar contra el nostre egoisme. I durant aquest temps privilegiat tot això se'ns recorda i se'ns ofereix de viure'l d'una manera especial com a camí de conversió.

Però això no vol dir que aquest sigui un temps trist, perquè a mesura que anem avançant anem també veient la llum al final del camí, una llum que ja ens il·lumina. Ens passa que sovint no sabem mirar més enllà,

no encertem a pensar que caminem cap a la llum veritable, que aquesta llum ja és amb nosaltres perquè és Crist, i que en Ell hi ha la vida eterna. I com que no sabem aixecar els nostres ulls cap el cel només veiem la foscor de la terra.

Però aquesta és la realitat, ens espera la Pasqua, ens espera Jesús, ens espera al cel.

Jesús va voler recordar això als apòstols i per això un dia va cridar Pere, Jaume i Joan i pujant dalt de la muntanya es va transfigurar davant d'ells. Aparegueren Moisés i Elies com a testimonis i així, l'Antiga Aliança i la Nova es van fer presents en aquell moment als deixebles.

I com que s'hi trobaven tan bé Pere digué: «Mestre, que bé que estem aquí dalt. Hi faré tres cabanes: una per a tu, una altra per a Moisès i una altra per a Elies». «No sabia què deia», diu l'evangelista sant Lluc.

Nosaltres no hem vist a Jesús transfigurat però sí que el podem veure a través de la Paraula de Déu, especialment en el que ens diu l'evangeli d'avui. Perquè la transfiguració va ser un anunci del cel per als deixebles, i ho és també per a nosaltres si sabem tancar els ulls i contemplar per la fe Jesús transfigurat.

A més, tots tenim experiència de la presència de Jesús a la nostra vida, sobre tot en alguns moments especials, moments de dolor o de joia en què hem pogut experimentar aquesta presència. Avui podem escoltar nosaltres també la veu del Pare que ens diu: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit: escolteu-lo.»

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Dia del Seminari: "Sacerdots al servei d'una Església en camí" (20 de març de 2022)

Cada any, al voltant de la festa de Sant Josep, celebrem el Dia del Seminari. I això significa en primer lloc que ha de ser ocasió per a tot el Poble de Déu de donar gràcies pel que anomenem les "vocacions sacerdotals", i de pregar a l'amo dels sembrats que envïi més treballadors als seus sembrats. En el context del Sínode universal convocat pel Papa Francesc l'Església reconeix amb agraïment el gran do de ser cridats a una missió

a la que els mossens som enviats a pelegrinar junts, seguint les petjades de Crist el Bon Pastor i Sacerdot Etern.

Agrair el do de la comunitat, el do d'haver estat cridats a l'Església que vol dir congregació, comunitat. Déu no ens ha cridat a viure la fe sols ni tampoc individualment sinó en família, en comunitat i no envia tampoc als seus deixebles a una missió en solitari.

Jesús va cridar els apòstols perquè estiguessin amb Ell i per enviar-los a predicar la bona nova de l'Evangeli (Mc 2,14). I els seus successors els bisbes, amb els preveres i els diaques, i amb la col·laboració també dels laics, continuen la mateixa missió de Crist Jesús enviat pel Pare a portar la salvació perquè Ell és un Déu que salva, que ens ha salvat i ens continua salvant.

"Sacerdots al servei d'una Església en camí" Aquest és el lema del Dia del Seminari d'enguany, i aquestes paraules defineixen en certa manera la missió per a la qual els seminaristes es preparen: ser sacerdots al servei de l'Església en camí.

Primer **"sacerdots"**: així en plural, perquè no som sacerdots individualment, aïllats. Pel sagrament de l'Orde tots participem de l'únic sacerdoci que és el de Crist. Perquè Ell, el Fill ho ha fet tot unit al Pare i a l'Esperit Sant. En el seminari aprenem a viure el sentit de comunitat, ens preparem en fraternitat.

"Al servei": aquest és el distintiu de la crida que hem rebut els que hem estat en un seminari i els que hi són ara. Aquest va ser el distintiu de Jesús. "No he vingut a ser servit sinó a servir" (Mc 10,45) va dir als seus deixebles, i si Ell va viure així, també nosaltres hi hem de viure, és el sentit de la nostra vida. Aquest és el distintiu de Jesús, Déu i home, i el de tot sacerdot: "ésser per als altres", al servei dels altres.

Així, durant el temps del seminari els seminaristes aprenen a viure el servei als germans. Només des de l'entrega, des de la donació de la pròpia vida rep la vocació al sacerdoci tot el seu sentit.

"De l'Església": o sigui de la comunitat, dels fidels batejats i dels que encara no en formen part però que són cridats per l'amor de Déu a participar també d'aquest do que no és exclusiu només per a uns quants privilegiats.

"En camí": perquè l'enviament a la missió no té un termini fix. L'Església

camina, avança sense parar, hem estat enviats a proclamar l'Evangeli i dur la vida nova de Déu a tots els pobles de la terra.

En el dia del seminari volem recordar que Déu continua cridant i que hi ha joves que des del cor de la diòcesi, que és el seminari, es preparen per a seguir duent a terme la mateixa missió de Jesús: "Com el Pare m´ha enviat a mi, així us envio també jo a vosaltres" (Jn 20,21).

El Sínode universal en el que ens trobem ens posa a tots junts en camí, junts també en el que ha de ser el nostre interès i atenció al seminari i als seminaristes, així com la col·laboració i ajut en el seu sosteniment espiritual i material.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Més sobre el camí sinodal de l'Església (27 de març de 2022)

Com ja sabeu, L'Església de Déu ha estat convocada a Sínode. En aquest sentit s'ha obert un camí, un camí amb un lema "Per una Església sinodal: Comunió, participació i missió». Aquest camí es va obrir solemnement els dies 9 i 10 d'octubre del 2021 a Roma, i el 17 d'octubre següent a cada Església particular.

De les tres fases d'aquest Sínode ens trobem encara en la primera, és a dir la fase diocesana. Posteriorment seguiran les fases continental i universal que culminarà amb la trobada presencial amb els bisbes convocada a Roma per al mes d'octubre de 2023.

L'Església ha convocat i celebrat sínodes des de molt antic. En aquesta ocasió el Sant Pare ha volgut involucrar en aquest procés sinodal tot el poble de Déu, i amb tres dimensions fonamentals: participació, escolta i discerniment. A la vegada ens ha recordat que «Ara comencem aquest camí: bisbes i poble. Aquest camí de l'Església de Roma, que és la que presideix en la caritat totes les Esglésies. Un camí de fraternitat, amor i confiança entre nosaltres».

És significatiu que el Papa fa servir moltes vegades la paraula «camí». Com recorda la Comissió Teològica Internacional, «camí» forma part de l'arrel

de la paraula grega “synodos” que, «composta per la preposició “sun” i el substantiu “odos”, indica el camí que recorren junts els membres del Poble de Déu. Així, d’aquesta doble consideració resulta que «camí sinodal» no només significa caminar junts sinó en recerca de discerniment de la voluntat de Déu. I tampoc no només a títol personal sinó com a comunitat cristiana, d’acord amb l’expressió de Sant Joan Crisòstom: «l’Església té nom de sínode».

Vull recordar-vos a tots la importància d’aquest moment que vivim, a nivell eclesial però també del món en que vivim, i al que l’Església ha estat enviada. I la importància de plantejar-nos què vol Déu de nosaltres en aquest moment, això és discerniment.

Només la llum de Jesucrist pot esvair les foscors d’un món que no troba la seva orientació ni el seu sentit més enllà dels interessos egoistes i materialistes d’uns quants.

El Sínode no és per entretenir-nos amb discussions vanes, ni per fer debats sobre aspectes relatius i discutibles, el seu objectiu és una emergència evangelitzadora, la situació d’un món que viu a les fosques, que no coneix la llum de Crist.

Us convido doncs a tots a fer aquest camí sinodal, tots junts, com a Església diocesana de Terrassa

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Remar a contracorrent (3 d’abril de 2022)

Ens apropem a la celebració de la Pasqua. La Quaresma va avançant, com també la vida, encara que la vida ho fa segons unes lleis físiques davant les quals no hi podem fer gaire, o ben poc.

La Quaresma en canvi forma part de la nostra vida com a cristians, és vida cristiana, és creixement en aquesta vida cristiana. Avançar per a nosaltres significa créixer, i això és gràcia, do de Déu, encara que depèn també en gran mesura de nosaltres mateixos, de la nostra resposta.

Com deien els antics sants pares la vida cristiana és remar a contracorrent, si no remes retrocedeixes. La Quaresma és també remar a contracorrent.

Potser un dels perills més grans dels cristians en aquests moments és el desànim. Desànim vol dir sense ànima, perdre l'ànima, i equival a pessimisme, abatiment, apatia. Desànim vol dir deixar de remar.

Enmig de tantes desgràcies, de tanta confusió, de tan pecat que ens envolta acabem pensant que no hi ha res a fer, i per tant que tant se val! Perquè, què puc fer-hi jo? Aquest és un perill, una temptació que podem tenir tots. Aquesta és la temptació del desànim, de deixar de remar.

Però resulta que sí que podem fer-hi, que podem i hem de seguir remant encara que sigui a contracorrent. Així s'enforteix la nostra capacitat de resistir el mal i les contrarietats. Però sobretot ens enforteix i fa créixer la nostra fe i l'esperança que són virtuts sobrenaturals, que no depenen de la nostra manera de ser ni de les circumstàncies que ens envolten sinó de Déu, encara que també de la nostra resposta i col·laboració.

La quaresma és camí cap a la Pasqua, i si Déu vol hi arribarem. Però com hi arribarem? Vivint en un món a contracorrent el qui deixa de remar va enrere, se l'emporta la corrent. Si caminem, si remem contra corrent és perquè hem estat cridats a participar de la Pasqua de Jesús i això significa prendre la meva creu i seguir-lo. Significa remar a contracorrent.

La Quaresma és camí, preparació, entrenament. Remar significa també oració, almoina i dejuni com ens diu Jesús a l'Evangeli. La pregària, l'almoina i el dejuni són el nostre entrenament i el nostre exercici quaresmal.

La pregària és obrir el cor a Déu, deixar que Ell ens parli, contemplar-lo especialment en la seva Paraula, en la Sagrada Escriptura. L'almoina és obrir el cor al germà, a Déu i als altres, sobretot al qui més ho necessita, a tots. I el dejuni vol dir negar-nos a nosaltres mateixos. Són tantes les coses de les que hauríem de dejunar! Només per dir-ne algunes potser fora bo dejunar una mica de la televisió, d'internet i de les xarxes socials.

Jesús ens convida a pujar amb ell a Jerusalem per participar amb Ell de la seva Pasqua. És una invitació d'amistat, com tot el que Ell ens proposa, només ens demana que anem amb Ell. I a canvi ens ho dona tot.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Uns dies sants (10 d'abril de 2022)

Un any més, després de quaranta dies de preparació, ens disposem a celebrar la commemoració i actualització en nosaltres del Misteri Pasqual del Senyor, el Fill de Déu encarnat.

La tradició de l'Església anomena aquesta setmana com a Santa perquè ens ofereix celebrar i reviure el seu amor en la seva Passió, la seva Mort i la seva Resurrecció. Podem dir que tornem a viure els mateixos misteris de la nostra salvació.

La porta d'entrada és el Diumenge de Rams. En aquest dia moltes famílies, especialment amb els infants, s'apleguen en la benedicció dels rams al voltant de Jesús que entra a Jerusalem aclamat com a Rei.

Dilluns, dimarts i dimecres sants són dies per a preparar-se interiorment a les celebracions pasquals. De manera pedagògica, els evangelis de les celebracions d'aquests dies ens presenten la unció a Betània, i l'anunci de la traïció de Judes durant el Sant Sopar.

A la nostra diòcesi, per raons pastorals, celebrarem el dimarts la Missa del Crisma. En aquesta celebració solemne té lloc la benedicció dels sants olis dels malalts i dels catecúmens, la consagració del sant crisma i la renovació de les promeses sacerdotals que vàrem fer els preveres el dia de l'ordenació. És una missa que vol posar especialment de manifest la unitat del presbiteri diocesà, al voltant d'un únic altar i presidits pel bisbe. Els sants olis que es beneeixen en aquesta missa serviran per administrar i celebrar els sagraments al llarg de tot l'any.

Dijous Sant, al vespre, comença el Tríduum Pasqual amb la missa vespertina de la Cena del Senyor. En ella contemplarem l'amor del Senyor per nosaltres, aquest regal tan gran que ens fa en el sagrament admirable de l'eucaristia. És, alhora, una celebració que uneix l'eucaristia, el sacerdoci i el manament de l'amor, el que Ell ens té i el que ens hem de tenir entre nosaltres.

Divendres Sant celebrarem la Passió i la Mort del Senyor. És un dia de dejuni i abstinència en què tot gira al voltant d'aquest misteri contemplant el patiment i l'agonia del Senyor i la seva mort a la creu. El text de la Passió segons sant Joan que es proclama aquest dia ens ajuda de manera especial. També és un dia apropiat i popular per realitzar l'exercici del Via Crucis.

Dissabte Sant és un dia de silenci i meditació. Un dia sense sagraments per meditar en silenci davant del Sepulcre tancat, vetllant i esperant l'hora en què el Senyor complirà la seva promesa de ressuscitar d'entre els morts.

Diumenge de Pasqua, amb la celebració de la Vetlla Pasqual a la nit, celebrarem la gloriosa resurrecció del Senyor, compliment de la promesa feta i victòria definitiva sobre el pecat i la mort, i compartirem l'alegria del Senyor Ressuscitat.

Durant cinquanta dies més, el temps pasqual ens durà fins arribar a la Pentecosta, el do de l'Esperit Sant promès pel Senyor ressuscitat als Apòstols.

Us convido a viure aquests dies sants amb intensitat, recolliment, estones de silenci, contemplació dels fragments dels evangelis que es proclamaran a les celebracions i que fan referència a la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús.

Diumenge vinent, amb l'alegria pròpia de la Pasqua, podrem també nosaltres ressuscitar i renéixer a la vida de la gràcia que Déu ens va donar en el Baptisme i que ens vol concedir de nou.

Santa Setmana!

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Una notícia d'última hora (17 d'abril de 2022)

L´evangelista Joan és qui ens transmet la notícia. Maria Magdalena, la més matinera, ha anat al sepulcre i s'ha trobat la llosa treta. El sepulcre era buit, i llavors ha anat corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava, i els ha dit: "S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat".

I un segon fet, la visita primerenca de Pere i Joan, avisats per les paraules de Maria Magdalena. Van sortir corrent i, naturalment, va arribar abans Joan, però esperà que Pere arribés i entrés. Pere va veure el sepulcre buit, i també les benes per terra i el sudari, acuradament plegat i posat a part. Joan va veure el mateix. "Va veure i va creure", diu l'Evangeli. Va veure la tomba buida i les benes i el sudari a part, i va creure que Jesús havia ressuscitat. I va creure en les Escriptures i en les paraules de Jesús, que havia anunciat la seva mort i resurrecció (Jn 20,1-10).

L'evangeli és la Bona Nova de la resurrecció de Jesús. Més que un fet, és un esdeveniment que canvia la vida de les persones i el món sencer. Si Crist ha ressuscitat, també nosaltres ressuscitarem. Per això és una bona notícia, la millor per als éssers mortals. A l'evangeli s'anuncia allò impossible, sí, però també allò irrenunciable: la resurrecció, la vida després de la vida, el triomf sobre la mort. Morir ja no és morir, és només un pas, el trànsit cap a la vida perdurable i feliç. Així ho van entendre els apòstols. No van entendre només que Jesús passaria a la història dels immortals, van entendre que Jesús era viu, i van comprendre que la seva promesa de vida eterna era una promesa que els afectava a ells també i que es compliria malgrat tot.

I així ho van proclamar als quatre vents, posant èmfasi en la seva experiència: "nosaltres en som testimonis", ho hem vist tot. Hem viscut amb ell, hem assistit atònits a la seva mort i, quan tot semblava acabat, ara la tomba és buida i el mort ha ressuscitat. I nosaltres amb ell. Evangelitzar és sempre això, anunciar la Bona Nova, proclamar la resurrecció del Senyor, anunciar a tothom que la mort ha estat vençuda. Jesús ha enderrocat una vegada per totes el mur de la desesperació humana. Ja hi ha camí cap a una nova humanitat, perquè allò impossible ja és possible per la gràcia i amb la gràcia de Déu. Ho creiem?

Creure en la resurrecció de Jesús no és només tenir per certa la seva resurrecció, sinó ressuscitar amb Ell, com ens diu sant Pau. Creure és fer nostra la mateixa experiència de Jesús. És posar-nos en el seu camí sense fer marxa enrere. Jesús va entendre el seu "prendre la creu" com a servei i entrega per a tots, donant la seva vida fins a la mort. El qui estima i va lliurant la seva vida amb amor, la va guanyant, perquè en "això hem conegut que hem passat de la mort a la vida, en què estimem els germans".

Creure és ser testimonis de la resurrecció. Creure és ressuscitar, vèncer ja la por i la desesperança en aquesta vida. La fe en la resurrecció de Jesús és l'única força capaç de fer present el triomf de Jesús sobre la mort i les seves còmplices: la fam, les malalties i catàstrofes, la violència i l'explotació, les injustícies, la guerra. Creure en la resurrecció és revoltar-se contra aquest domini de mort. És vèncer la mort. Només treballant ja aquí per a la vida, pot resultar creïble la fe en una vida eterna i feliç.

Santa Pasqua de Resurrecció!

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Crist ha Ressuscitat, Al·leluia!
Veritablement ha ressuscitat, Al·leluia! (24 d'abril de 2022)

Aquesta aclamació, que és una salutació de la Pasqua que es fa servir a moltes parts del món, particularment a les esglésies orientals, és també a la vegada una joiosa afirmació de fe en la Resurrecció del Senyor. Afirma que el Senyor Jesús és viu, que va ser Crucificat i va morir al Calvari, però que Ell és viu, ha ressuscitat. Aquesta és la confessió que segurament van exclamar també els deixebles quan s'anaven comunicant la notícia. Crist ha Ressuscitat! Veritablement, ha ressuscitat, Al·leluia!

Aquells deixebles que havien conegut Jesús, que l'havien vist morir i havien vist depositar el seu cos al sepulcre, es retroben amb Jesús, el seu amic, viu. És difícil d'imaginar quins sentiments deurien experimentar en aquells moments.

Difícil sí, però no impossible. Podem imaginar el desconcert, els dubtes, però també l'alegria dels apòstols i dels primers deixebles. De fet l'evangeli ens diu que un dels apòstols, Tomàs, no s'ho volia creure, per a ell això no podia ser. No havia estat present a la primera aparició de Jesús i quan els seus companys li ho van explicar no s'ho creia. Però vuit dies més tard es trobaven tots junts altra vegada i llavors Tomàs es va trobar amb Jesús ressuscitat, i va confessar Jesús vivent: "Senyor meu i Déu meu".

Però, i nosaltres?, ens hem trobat amb Jesús a la nostra vida? Hem tingut aquesta experiència? I no em refereixo a veure'l físicament. Perquè si no és així, si ell no és present a la nostra vida, vol dir que a aquesta vida li falta un element fonamental. I, a més, ens mancaran també la joia i l'esperança veritables.

Tots tenim preocupacions, problemes que ens entristeixen, de vegades malalties, però cal que deixem que l'alegria de la Pasqua, l'alegria del retrobament, la presència d'aquest amic que és el Fill de Déu fet home, que ha donat la seva vida per mi i que ha ressuscitat, es barregi amb tots aquests sentiments i llàgrimes.

Tomàs, apartat dels seus companys, no volia, no podia creure. Només va trobar Jesús quan vuit dies més tard era amb els altres deixebles. Perquè Jesús es fa present a la comunitat, a l'Església. Un Jesús fora de l'Església, sense l'Església no és el Jesús veritable.

Ell ha vençut el pecat i la mort. La tomba no el va poder subjectar. La pedra va ser remoguda. Les dificultats a les nostres vides no tenen perquè aturar-nos. La fe ens ajuda a remoure-les. Ell és amb nosaltres: "Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món".

La Pasqua és un nou començament per a Crist i també per a nosaltres. Prego perquè experimenteu la seva presència i la seva força us arribi cada dia. Que tingueu un temps de Pasqua ple d'alegria i d'esperança!

Crist ha ressuscitat, Al·leluia!

Veritablement, ha ressuscitat, Al·leluia!

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Activitats del Sr. Bisbe

Mes de març

Dia 1: Visites programades

Dia 2: Visites programades
Missa dimecres de cendra a la Catedral

Dia 3: Plenari Càritas Catalunya a Càritas diocesana de Terrassa, a la seu de Sabadell
Visites programades

Dia 4: Visites programades
Consell episcopal a la seu del Bisbat

Dia 5: Assisteix a la conferència del Cardenal J. Tagle a l'Auditori Fòrum de Barcelona organitzat per Càritas Catalunya
Missa i reunió amb el Consell pastoral a Santa Maria de Montcada

Dia 6: Ritu elecció dels catecúmens a la Catedral

Dia 7: Missa exequial Sr. Jaume Galobart i Duran

Dia 8-9: Visites programades

Dia 10: Visites programades
Consell diocesà d'assumptes econòmics a la seu del Bisbat

Dia 11: Col·legi de consultors a la seu del Bisbat
Visites programades

Dia 12: Concelebra a la presa de possessió de Mons. Francesc Conesa Ferrer com a bisbe de Solsona. Catedral de Solsona

Dia 13: Missa rociera a la parròquia de Sant Francesc de Sabadell i benedicció nou local Hermandad Nuestra Señora del Rocío de Sabadell

Dia 17: Visites programades
Consell diocesà de Càritas a la seu del Bisbat
Trobada de Seminaris de Catalunya al Seminari de Terrassa

Dia 18: Visites programades
Felicitació motiu onomàstica a la seu del Bisbat

Dia 19: Portes obertes i vetlla pregària vocacions al Seminari diocesà

Dia 20: Missa al noviciat del Pureza de María per La 2 de TVE amb motiu del Dia del Seminari 2022

Dia 21: Missa i visita als Exercicis espirituals per a preveres diocesans a la Casa Mare de Déu de Montserrat (Caldes de Montbui)

Dia 22: Visites programades

Dia 23: Visites programades
Conferència quaresmal a la Catedral

Dia 24: Visites programades

Dia 25: Visites programades

Missa i dinar Fundació Busquets amb motiu de la renovació de vots de les Filles de la Caritat

Dia 26: Recés diaques permanents i aspirants al Seminari diocesà
Visites programades

Dia 28: Visites programades

Dia 29: Visites programades
Missa i dinar a Casa Guadalupe de Terrassa

Dia 30: Visites programades
Reunió Fundació Escola i Vida a la seu del Bisbat
Conferència quaresmal a la Catedral

Mes d'abril

Dia 1: Consell episcopal a la seu del Bisbat

Dia 2: Visites programades
Representació de La Passió a l'auditori de Llinars del Vallès

Dia 4: Missa exequial Mons. Francesc Pardo Artigas, bisbe de Girona, a la Catedral de Girona

	Reunió de bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona a la seu del Bisbat
Dia 5:	Visites programades
Dia 6:	Visites programades
Dia 7:	Visites programades Missa de difunts per Mons. Francesc Pardo Artigas, bisbe de Girona, a la parròquia de Sant Esteve de Granollers
Dia 8:	Visites programades Convivència al Monestir de Montserrat amb el Seminari diocesà
Dia 9:	Convivència al Monestir de Montserrat amb el Seminari diocesà
Dia 10:	Benedicció de rams i missa a la Catedral
Dia 11:	Visites programades
Dia 12:	Missa crismal a la Catedral Visites programades
Dia 13:	Visites programades
Dia 14:	Missa de la Cena del Senyor a la Catedral Processó del Encuentro al barri de les Arenes de Terrassa
Dia 15:	Sermó ecumènic de les 7 Paraules a Sant Pere de Terrassa Celebració de la Passió i Mort del Senyor a la Catedral Via Crucis pels carrers del centre de la ciutat de Terrassa
Dia 16:	Vetlla pasqual en la nit santa de la resurrecció del Senyor a la Catedral
Dia 17:	Missa del dia de Pasqua amb Benedicció Apostòlica a la Catedral
Dia 22:	Visites programades
Dia 23:	Visites programades
Dia 24:	Missa de l'Hospitalitat interdiocesana de la Mare de Déu de Lourdes a les 12h al Santuari de La Salut de Sabadell
Dia 25-29:	Assemblea Plenària de la Conferencia Episcopal Española
Dia 30:	Confirmacions a la parròquia de la Santa Creu de Sabadell

Secretaria General i Cancelleria

Defunció

Defunció d'en Jaume Galobart i Duran

A la matinada del divendres 4 de març va morir el Sr. Jaume Galobart i Duran a Barcelona, a l'edat de 68 anys.

En Jaume Galobart havia nascut a Santa Eulàlia de Ronçana el 5 de setembre de 1953. Estudià la carrera de medicina i exercí inicialment com a metge, tot i que es dedicà principalment a la impremta familiar que fundà el seu pare.

Hereu d'una tradició de cristians compromesos, ha estat una persona compromesa en la vida social i religiosa del seu poble i de la comarca del Vallès Oriental. Fou un gran impulsor del teatre especialment en el casal parroquial, de la coral Santa Eulàlia i de la festa major, entre altres activitats. Gran aficionat a l'excursionisme congregà un bon nombre de joves. A la seva parròquia de Santa Eulàlia ha estat compromès en la catequesi, les celebracions litúrgiques i l'acompanyament tant de gent joves com de gent gran.

A nivell eclesial ha estat consiliari del Moviment de Joves Cristians de Comarques (JARC) i del Moviment Cristià de Joves (MCJ). Col·laborà estretament en la Delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona amb la Rosa Deulofeu, i a Ràdio Estel en les retransmissions de celebracions.

A la diòcesi de Terrassa ha estat Delegat episcopal per al Catecumenat des de l'any 2005 i Delegat episcopal d'Apostolat Seglar des de l'any 2015. Des de l'any 2009 ha estat el Secretari del Consell Pastoral Diocesà.

Les seves exèquies foren presidides per Mons. Salvador Cristau, bisbe de

Terrassa, a la seva parròquia de Santa Eulàlia de Ronçana el dilluns, dia 7 de març a les 10h i concelebraren més de 20 preveres. El Sr. Arquebisbe de Sevilla feu arribar una carta de condol que fou llegida al final de la celebració. Descansi en pau.

Comunicacions

Terrassa, 25 de març de 2022

A l'atenció dels preveres i diaques de la diòcesi

Benvolguts preveres i diaques:

Com ja sabeu, ens trobarem el proper Dimarts Sant, dia 12 d'abril, per la celebració de la Missa crismal en la qual el Sr. Bisbe consagrarà el Sant Crisma i beneirà els sants olis dels malalts i els catecúmens. També renovarem les promeses sacerdotals del dia de la nostra ordenació. En aquesta celebració felicitarem també Mn. Josep Baena, que enguany, celebra el jubileu de la seva ordenació.

La missa serà a les 11 del matí a la Catedral. Per a la concelebració, cal portar alba i estola blanca. Els preveres i diaques ens revestirem a la capella del Santíssim; immediatament després de revestir-nos anirem a la nau central, i ens asseurem al lloc assenyalat per a nosaltres.

Us podreu proveir dels sants olis per a les vostres parròquies i esglésies davant de l'entrada del columbari de la Catedral (a l'interior de la nau a mà esquerra).

Després de dos anys sense poder tenir una trobada posterior, enguany tindrem l'habitual dinar de germanor a dos quarts de dues del migdia (13:30h) a la Fundació Busquets (Carrer del Doctor Cabanes 27, 08221 Terrassa). El cost del dinar serà de 18€ que es poden abonar aquell dia en efectiu o bé a través de Bizum amb els codis 00023 o 38189.

En el context del dinar es farà entrega al Sr. Bisbe del regal que la diòcesi li fa amb motiu del seu inici de ministeri a Terrassa, consistent en un calze i una patena gràcies a l'aportació de molts clergues i laics.

Per a una millor organització us demanem que comuniqueu la vostra assistència, tant a la missa com al dinar, a aquesta Secretaria General, abans de divendres 8 d'abril.

Us podeu inscriure per mitjà de:

Tel.: 93 733 71 20 - 655 432 782

Email: epire@bisbatdeterrassa.org
secretaria@bisbatdeterrassa.org

Cordialment en el Senyor,

Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Canceller

Vida consagrada

Professió perpètua

El dia 23 d'abril la Gna. Ana Muñoz Gallés, de la Congregació de Religioses de la Puresa de Maria va emetre la professió perpètua en el col·legi de Sant Cugat del Vallès.

Vida diocesana

Crònica diocesana

Mons. Cristau presideix la reunió de Càritas Catalunya

El dijous 3 de març Mons. Salvador Cristau va presidir la reunió ordinària dels responsables de Càritas de les diòcesis amb seu a Catalunya. La reunió tingué lloc a Càritas diocesana de Terrassa que té la seu a la ciutat de Sabadell, i en la qual es continuà reflexió per establir les línies estratègiques de Càritas Catalunya.

Mons. Cristau inicia la Quaresma a la Catedral

El dimecres de Cendra, 2 de març, Mons. Salvador Cristau celebrà la Missa a la Catedral i imposà la cendra als fidels. El diumenge 6 de març, I de Quaresma, tornà a celebrar la Missa a la Catedral. En ella tingué lloc el ritu de Elecció dels catecúmens que rebran els sagraments de la iniciació cristiana la propera Pasqua. Són 19 amb els seus padrins.

30 aniversari de la Hermandad del Rocío a Sabadell

El diumenge 13 el Sr. Bisbe presidí la missa a la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Sabadell amb motiu del 30 aniversari de la Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de Sabadell. Hi assistí la Sra. Alcaldessa i membres de la Corporació municipal. Després de la celebració, el Sr. Bisbe beneí i inaugurà el nou local social de la Hermandad.

Benedicció del nou local del Centro Aragonés da Terrassa

El diumenge 13 de març va tenir lloc la benedicció dels nous locals del Centro Aragonés de Terrassa, després de la celebració de la missa a la

parròquia de Sant Llorenç. Es tracta d'una entitat que el dia 14 de març complia 108 anys. L'acte va ser presidit per Mn. Fidel Catalán, Vicari General, i hi assistí l'alcalde de Terrassa.

Trobada dels seminaristes de Catalunya

Els seminaristes de les diòcesis amb seu a Catalunya varen dur a terme una trobada al Seminari de Terrassa el passat dia 17 de març, en la proximitat del Dia del Seminari. A la tarda tingué lloc un torneig de futbol, amb el Seminari de Terrassa com a campió. A les vuit del vespre Mons. Salvador Cristau presidí la celebració de l'Eucaristia seguida d'un sopar de germanor.

Felicitació al Sr. Bisbe

El 18 de març, commemoració litúrgica de Sant Salvador d'Horta, a les 12 del migdia, el personal de la Cúria diocesana va felicitar Mons. Salvador Cristau en la seva onomàstica.

Dia del Seminari

El dissabte dia 19, solemnitat de sant Josep, el Seminari Diocesà va dur a terme una Jornada de portes obertes. A les 10 del matí tingué lloc una trobada d'adolescents i a les 5 de la tarda la trobada d'infants. A 2/4 de 9 del vespre hi hagué la Vetlla de pregària per les vocacions, amb participació especial dels joves. Després es compartí "l'hamburguesa del Seminari".

El diumenge dia 20 els seminaristes varen donar el seu testimoni vocacional a diferents parròquies del bisbat. A totes les esglésies es va pregar pel Seminari i es va fer la col·lecta de la jornada.

Exercicis Espirituals per a preveres

Des del diumenge 20 al vespre fins divendres 25 al migdia varen tenir lloc els Exercicis Espirituals per a preveres a la Casa Mare de Déu de Montserrat de les Cooperadores Parroquials a Caldes de Montbui, dirigits el P. Enrique Martín Baeza, Cooperador parroquial. El dilluns dia 21 varen rebre la visita del Sr. Bisbe que presidí la Missa.

Conferències Quaresmals

El dimecres 23, a les 19.00h Mons. Salvador Cristau va pronunciar la primera Conferència quaresmal a la Catedral. I el dimecres 30, la segona. El primera tractà sobre "El camí sinodal a l'Església", i la segona "Caminar junts a la diòcesi". Ambdós dies celebrà la Missa a continuació.

Trobada de religiosos per a preparar la fase diocesana del Sínode

El dissabte 26 de març va tenir lloc al col·legi Pureza de María de Sant Cugat del Vallès la trobada organitzada per la Delegació de Vida Consagrada per preparar la fase diocesana del Sínode de Bisbes. L'encontre durà tot el matí i hi participaren un bon nombre de religiosos de la diòcesi. Després d'una presentació sobre el treball sinodal, tingué lloc un treball en grups per aportar les reflexions de cada comunitat i congregació.

Trobada de diaques i aspirants

El dissabte 26 va tenir lloc la trobada de Quaresma dels diaques permanents i els candidats al diaconat. L'encontre es realitzà en el Seminari diocesà a Valldoreix. El bisbe Salvador els va presentar les perspectives en l'inici del seu ministeri a Terrassa i la missió dels diaques.

Dominica Laetare

El diumenge, dia 27 de març, IV diumenge de Quaresma, a les 11.00h la *Schola cantorum de Gregorià* organitzà com cada any la celebració de la *Dominica Laetare* a les esglésies de Sant Pere de Terrassa. Es tracta d'una tradició iniciada l'any 1932 pel P. Altisench, escolapi, i que s'ha celebrat ininterrompudament des d'aleshores, llevat dels anys de la guerra civil i de la darrera pandèmia. Enguany el celebrant va ser Mn. Lluís Saumell, prevere de Barcelona i músic.

Reunió de Bisbes de Província Eclesiàstica

El dilluns 4 d'abril el Bisbat de Terrassa acollí la reunió ordinària dels bisbes de la Província eclesiàstica de Barcelona. Sota la presidència del Cardenal Omella, arquebisbe metropolità, es varen reunir els bisbes de Terrassa, Sant Feliu de Llobregat i Barcelona. Tractaren diversos temes sobre la coordinació interdiocesana i els serveis comuns de les tres diòcesis.

Convivència de seminaristes

Els dies 8 i 9 d'abril els seminaristes de la diòcesi varen tenir una convivència i recés a Montserrat tot preparant-se per les celebracions de la Setmana Santa. Les conferències varen ser a càrrec del P. Josep Enric Parellada OSB.

La Passió a la Seu d'Egara

El dissabte 9 d'abril es va escenificar a la Sala Crespi de Terrassa *La Passió a la Seu d'Egara* en tres sessions: a les 17h, a les 19h i a les 21h, adreçades respectivament a infants, joves i famílies. A la segona sessió –a les 19h– s'introduí el cant de les *saetas,* tan propi en aquest temps. Es va fer un recorregut sobre la Passió de Nostre Senyor amb textos, música, representacions i reflexions diverses.

Setmana Santa a la Catedral

La celebració de la Setmana Santa a la Catedral començà el Diumenge de Rams amb la benedicció dels rams a la Plaça Vella presidida pel Sr. Bisbe i seguida de la Missa de la Passió del Senyor.

El dimarts Sant, a les 11 del matí va tenir lloc la Missa Crismal, presidida per primera vegada per Mons. Salvador Cristau. Els preveres renovaren les promeses fetes el dia de l'ordenació. Aquell dia es va fer entrega al Sr. Bisbe del regal de la diòcesi amb motiu del seu inici de ministeri consistent en un calze i una patena. També es va felicitar a Mn. Josep Baena pels 25 anys de l'ordenació de prevere.

El dijous Sant a les 7 de la tarda Mons. Cristau presidí la Missa vespertina de la Cena del Senyor, en la que es recuperà el ritu del lavatori dels peus.

El trasllat del Santíssim Sagrament possibilità l'adoració personal i una Vetlla amb participació dels joves. El Sr. Bisbe anà a la parròquia de la Mare de Déu de les Arenes a presidir aquella nit la Processó de l'Encontre.

El Divendres Sant a les 10 del matí Mons. Salvador Cristau presidí el Sermó ecumènic de les Set Paraules a les esglésies de Sant Pere.A les 12 del migdia presidí la Celebració de la Passió del Senyor i a les 8 del vespre el Via Crucis que recuperà el seu recorregut pels carrers cèntrics, participant-hi el Cos de Portants del Santcrist i la Confraria de la Pietat amb el seu pas.

El dissabte a les 10 de la nit el Sr. Bisbe celebrà la Vetlla Pasqual, amb la renovació de les promeses del Baptisme. El Diumenge de Pasqua Mons. Cristau presidí a les 12 del migdia la Missa del dia de Pasqua, impartint la Benedicció apostòlica.

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

El diumenge 24 d'abril, Mons. Salvador Cristau celebrà la missa al Santuari de la Mare de Déu de la Salut, a Sabadell, amb els membres de l'Hospitalitat Interdiocesana de la Mare de Déu de Lourdes de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

Santa Seu

Sant Pare

Missatge del Sant Pare Francesc per a la Quaresma 2022

«No ens cansem de fer el bé; perquè, si no defallim, quan arribi el temps recollirem. Així, doncs, ara que hi som a temps, fem el bé a tothom» (Ga 6,9-10a)

Benvolguts germans i germanes,

La Quaresma és un temps favorable per a la renovació personal i comunitària que ens condueix vers la Pasqua de Jesucrist mort i ressuscitat. Per al nostre camí quaresmal de 2022 ens farà bé reflexionar sobre l'exhortació de sant Pau als gàlates: «No ens cansem de fer el bé; perquè, si no defallim, quan arribi el temps recollirem. Així, doncs, ara que hi som a temps (*kairós*), fem el bé a tothom» (*Ga* 6,9-10a).

1. SEMBRA I COLLITA

En aquest passatge l'Apòstol evoca la imatge de la sembra i la collita, que a Jesús tant li agradava (cf. Mt 13). Sant Pau ens parla d'un *kairós*, un temps propici per a sembrar el bé amb vistes a la collita. ¿Què és per nosaltres aquest temps favorable? Certament, la Quaresma és un temps favorable, però també ho és tota la nostra existència terrenal, de la qual la Quaresma és d'alguna manera una imatge.[1] Amb massa freqüència prevalen a la nostra vida l'avidesa i la supèrbia, el desig de tenir, d'acumular i de consumir, com mostra la paràbola evangèlica de l'home neci, que considerava que la seva vida era segura i feliç perquè havia acumulat una

[1] Cf. S. AGUSTÍ, *Sermo*, 243, 9,8; 270, 3; *Enarrationes in Psalmos*, 110, 1.

gran collita als seus graners (cf. Lc 12,16-21). La Quaresma ens convida a la conversió, a canviar de mentalitat, perquè la veritat i la bellesa de la nostra vida no radiquin tant en posseir sinó en donar, no estiguin tant en acumular sinó en sembrar el bé i compartir.

El primer agricultor és Déu mateix, que generosament «continua vessant en la humanitat llavors de bé» (Carta enc. *Fratelli tutti*, 54). Durant la Quaresma estem cridats a respondre al do de Déu acollint la seva Paraula «viva i eficaç» (He 4,12). L'escolta assídua de la Paraula de Déu ens fa madurar una docilitat que ens disposa a acollir la seva obra en nosaltres (cf. Jm 1,21), que fa fecunda la nostra vida. Si això ja és un motiu d'alegria, encara més gran és la crida a ser «col·laboradors de Déu» (1Co 3,9), utilitzant bé el temps present (cf. Ef 5,16) per a sembrar també nosaltres obrant el bé. Aquesta crida a sembrar el bé no hem de veure-la com un pes, sinó com una gràcia amb la qual el Creador vol que estiguem activament units a la seva magnanimitat fecunda.

¿I la collita? ¿És que la sembra no es fa tota amb vistes a la collita? És clar que sí. El vincle estret entre la sembra i la collita el corrobora el mateix sant Pau quan afirma: «El sembrador mesquí tindrà una collida mesquina, el sembrador generós la tindrà generosa» (2Co 9,6). Però, de quina collita es tracta? Un primer fruit del bé que sembrem el tenim en nosaltres mateixos i en les nostres relacions quotidianes, fins i tot en els més petits gestos de bondat. En Déu no es perd cap acte d'amor, per més petit que sigui, no es perd cap «cansament generós» (cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 279). De la mateixa manera que l'arbre es coneix pels seus fruits (cf. Mt 7,16.20), una vida plena d'obres bones és lluminosa (cf. Mt 5,14-16) i porta el perfum de Crist al món (cf. 2Co 2,15). Servir a Déu, alliberats del pecat, fa madurar fruits de santificació per a la salvació de tots (cf. Rm 6,22).

En realitat, només veiem una petita part del fruit del que sembrem, ja que segons el proverbi evangèlic «un és el qui sembra i un altre el qui sega» (Jn 4,37). Precisament sembrant per al bé dels altres participem en la magnanimitat de Déu: «Una gran noblesa és ser capaç d'engegar projectes els fruits dels quals seran collits per altres, amb l'esperança posada en les forces secretes del bé que hom sembra» (Carta enc. *Fratelli tutti*, 196). Sembrar el bé per als altres ens allibera de les estretes lògiques del benefici personal i dona a les nostres accions l'ampli abast de la gratuïtat, introduint-nos en el meravellós horitzó dels benèvols designis de Déu.

La Paraula de Déu eixampla i eleva encara més la nostra mirada, ens anuncia que la sega més veritable és l'escatològica, la de l'últim dia, el dia sense fi. El fruit complet de la nostra vida i les nostres accions és el «fruit per a la vida eterna» (Jn 4,36), que serà el nostre «tresor al cel» (Lc 18,22; cf. 12,33). El mateix Jesús utilitza la imatge de la llavor que mor al caure a terra i que dona fruit per expressar el misteri de la seva mort i resurrecció (cf. Jn 12,24); i sant Pau la reprèn per a parlar de la resurrecció del nostre cos: «Se sembra un cos corruptible, i ressuscita incorruptible; se sembra un cos sense honor, i ressuscita gloriós; és sembrat feble, i ressuscita ple de força. És sembrat un cos terrenal, i ressuscita un cos espiritual» (1Co 15,42-44). Aquesta esperança és la gran llum que Crist ressuscitat porta al món: «Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però, de fet, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com a primícia de tots els qui han mort» (1Co 15,19-20), perquè aquells que estan íntimament units a Ell en l'amor, en una mort com la seva (cf. Rm 6,5), estiguem també units a la seva resurrecció per a la vida eterna (cf. Jn 5,29). «Llavors els justos resplendiran com el sol en el Regne del seu Pare» (Mt 13,43).

2. «NO ENS CANSEM DE FER EL BÉ»

La resurrecció de Crist anima les esperances terrenals amb la «gran esperança» de la vida eterna i introdueix ja en el temps present la llavor de la salvació (cf. Benet XVI, Carta enc. *Spe salvi*, 3; 7). Davant l'amarga desil·lusió per tants somnis trencats, davant de la preocupació pels reptes que ens concerneixen, davant del desànim per la pobresa dels nostres mitjans, tenim la temptació de tancar-nos en el propi egoisme individualista i refugiar-nos en la indiferència davant el patiment dels altres. Efectivament, fins i tot els millors recursos són limitats, «els joves es cansen i defalleixen, els millors guerrers ensopeguen i cauen» (Is 40,30). No obstant això, Déu «dona forces als cansats, enrobusteix els qui són febles. [...] Els qui confien en el Senyor recobren les forces, alcen el vol com les àligues, caminen sense cansar-se, corren sense defallir» (Is 40,29.31). La Quaresma ens crida a posar la nostra fe i la nostra esperança en el Senyor (cf. 1 Pe 1,21), perquè només amb la mirada fixa en Crist ressuscitat (cf. He 12,2) podem acollir l'exhortació de l'Apòstol: «No ens cansem de fer el bé» (Ga 6,9).

No ens cansem de pregar. Jesús ens ha ensenyat que és necessari «pregar sempre sense defallir» (Lc 18,1). Necessitem pregar perquè necessitem Déu. Pensar que en tenim prou amb nosaltres mateixos és una il·lusió

perillosa. Amb la pandèmia hem palpat la nostra fragilitat personal i social. Que la Quaresma ens permeti ara experimentar el consol de la fe en Déu, sense el qual no podem tenir estabilitat (cf. Is 7,9). Ningú no se salva sol, perquè anem tots a la mateixa barca enmig de les tempestes de la història;[2] però, sobretot, ningú no se salva sense Déu, perquè només el misteri pasqual de Jesucrist ens concedeix vèncer les fosques aigües de la mort. La fe no ens eximeix de les tribulacions de la vida, però ens permet travessar-les units a Déu en Crist, amb la gran esperança que no enganya i que té per penyora l'amor que Déu ha vessat en els nostres cors per mitjà de l'Esperit Sant (cf. Rm 5,1-5).

No ens cansem d'extirpar el mal de la nostra vida. Que el dejuni corporal que l'Església ens demana a la Quaresma enforteixi el nostre esperit per a la lluita contra el pecat. *No ens cansem de demanar perdó en el sagrament de la Penitència i la Reconciliació,* sabent que Déu mai no es cansa de perdonar.[3] *No ens cansem de lluitar contra la concupiscència*, aquella fragilitat que ens impulsa cap a l'egoisme i a tota classe de mal, i que al llarg dels segles ha trobat diferents maneres per enfonsar l'home en el pecat (cf. Carta enc. *Fratelli tutti*, 166). Una d'aquestes maneres és el risc de dependència dels mitjans de comunicació digitals, que empobreix les relacions humanes. La Quaresma és un temps propici per a contrarestar aquestes insídies i cultivar, en canvi, una comunicació humana més integral (cf. *ibíd.*, 43) feta de «trobaments reals» (*ibíd.*, 50), cara a cara.

No ens cansem de fer el bé en la caritat activa vers el proïsme. Durant aquesta Quaresma practiquem l'almoina, donant amb alegria (cf. 2Co 9,7). Déu, «qui proveeix el sembrador de gra per a la sembra i dona pa per a menjar» (2Co 9,10), ens proporciona a cadascú no només el que necessitem per a subsistir, sinó també per tal que puguem ser generosos en fer el bé als altres. Si és veritat que tota la nostra vida és un temps per a sembrar el bé, aprofitem especialment aquesta Quaresma per a cuidar els qui tenim a prop, per fer-nos proïsme d'aquells germans i germanes que estan ferits en el camí de la vida (cf. Lc 10,25-37). La Quaresma és un temps propici per a buscar –i no evitar– a qui està necessitat; per a trucar –i no ignorar– a qui desitja ser escoltar i rebre una bona paraula; per a visitar –i no abandonar– a qui pateix la solitud. Posem en pràctica la crida a fer el bé *a tothom*, prenent-nos temps per estimar els més petits

[2] Cf. *Moment extraordinari de pregària en temps d'epidèmia* (27 de març de 2020).
[3] Cf. *Àngelus* del 17 de març de 2013.

i indefensos, els abandonats i menyspreats, els qui són discriminats i marginats (cf. Carta enc. *Fratelli tutti*, 193).

3. «SI NO DEFALLIM, QUAN ARRIBI EL TEMPS RECOLLIREM»

La Quaresma ens recorda cada any que «el bé, com també l'amor, la justícia i la solidaritat, no s'aconsegueixen d'una vegada per sempre; han de ser conquerits cada dia» (*ibíd*., 11). Per tant, demanem a Déu la pacient constància del camperol (cf. Jm 5,7) per a no desistir en fer el bé, un pas darrere l'altre. Qui caigui, que estengui la mà al Pare, que sempre ens torna a aixecar. Qui es trobi perdut, enganyat per les seduccions del maligne, que no trigui en tornar a Ell, que és «tan generós a perdonar» (Is 55,7). En aquest temps de conversió, recolzant-nos en la gràcia de Déu i en la comunió de l'Església, no ens cansem de sembrar el bé. El dejuni prepara el terreny, la pregària rega, la caritat fecunda. Tenim la certesa en la fe que «si no defallim, quan arribi el temps recollirem» i que, amb el do de la perseverança, obtindrem els béns promesos (cf. He 10,36) per a la nostra salvació i la dels altres (cf. 1Tm 4,16). Practicant l'amor fratern amb tots ens unim a Crist, que va donar la seva vida per nosaltres (cf. 2Co 5,14-15), i comencem a assaborir l'alegria del Regne del cel, quan Déu serà «tot en tots» (1Co 15,28).

Que la Mare de Déu, al si de la qual va brotar el Salvador i que «guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Lc 2,19) ens obtingui el do de la paciència i es mantingui al costat nostre amb la seva presència, perquè aquest temps de conversió doni fruits de salvació eterna.

Francesc

Carta als bisbes amb motiu de la guerra a Ucraïna

Benvolgut Germà:

Gairebé ha passat un mes des del començament de la guerra a Ucraïna, que està produint patiments cada dia més terribles en aquesta martiritzada població, amenaçant fins i tot la pau mundial. L'Església, en aquesta hora fosca, està fortament cridada a intercedir davant el Príncep de la pau i estar a prop de tots aquells que pateixen en la seva carn les conseqüències del conflicte. En aquest sentit, agraeixo a tots aquells que estan responent amb gran generositat a les meves crides a la pregària, el dejuni i la caritat.

Ara, acollint també nombroses peticions del Poble de Déu, desitjo encomanar de manera especial a la Mare de Déu les nacions en conflicte. Com vaig dir ahir en acabar l'oració de l'Àngelus, el 25 de març, Solemnitat de l'Anunciació, desitjo realitzar un solemne Acte de consagració de la humanitat, particularment de Rússia i d'Ucraïna, al Cor immaculat de Maria. Ja que és bo disposar-se a invocar la pau renovats pel perdó de Déu, l'Acte es farà en el context d'una Celebració de la Penitència, que es realitzarà a la Basílica de Sant Pere a les 17:00, hora de Roma. L'Acte de consagració està previst cap a les 18:30.

Vol ser un gest de l'Església universal que, en aquest moment dramàtic, porta a Déu, per mediació de la seva Mare i nostra, el crit de dolor de tots els que pateixen i imploren el final de la violència, i confia el futur de la humanitat a la Reina de la pau. Per aquesta raó, us convido a unir-vos a aquest Acte, convocant, el divendres 25 de març, els sacerdots, religiosos i altres fidels a la pregària comunitària en els llocs sagrats, perquè el Poble sant de Déu elevi la súplica a la seva Mare de manera unànime i urgent. Respecte a això, li trameto el text de la pregària de consagració, per poder recitar-la durant aquell dia, en fraterna unió.

Us agraeixo l'acollida i la col·laboració. Us beneeixo de cor a Vostè i als fidels confiats a la vostra cura pastoral. Que Jesús els protegeixi i la Verge Santa els cuidi. Preguin per mi.

Fraternalment,

Francesc

Sant Joan al Laterà, 21 de març de 2022

ACTE DE CONSAGRACIÓ AL COR IMMACULAT DE MARIA

Oh Maria, Mare de Déu i Mare nostra, nosaltres, en aquesta hora de tribulació, recorrem a vós. Sou la nostra Mare, ens estimeu i ens coneixeu, res del que ens preocupa se us amaga. Mare de misericòrdia, moltes vegades hem experimentat la vostra tendresa provident, la vostra presència que ens torna la pau, perquè sempre ens conduïu a Jesús, Príncep de la pau.

Nosaltres hem perdut el camí de la pau. Hem oblidat la lliçó de les tragèdies del segle passat, el sacrifici de milions de caiguts a les guerres mundials. Hem desatès els compromisos assumits com a Comunitat de Nacions i estem traint els somnis de pau dels pobles i les esperances dels joves. Ens hem posat malalts d'avidesa, ens hem tancat en interessos nacionalistes, ens hem deixat endurir per la indiferència i paralitzar per l'egoisme. Hem preferit ignorar Déu, conviure amb les nostres falsedats, alimentar l'agressivitat, suprimir vides i acumular armes, oblidant-nos que som custodis del nostre proïsme i de la nostra casa comuna. Amb la guerra hem destrossat el jardí de la terra, amb el pecat hem ferit el cor del nostre Pare, que ens vol germans i germanes. Ens hem tornat indiferents a tots i a tot, excepte a nosaltres mateixos. I amb vergonya diem: perdoneu-nos, Senyor.

En la misèria del pecat, en els nostres cansaments i fragilitats, en el misteri de la iniquitat del mal i de la guerra, vós, Mare Santa, ens recordeu que Déu no ens abandona, sinó que continua mirant-nos amb amor, desitjós de perdonar-nos i d'aixecar-nos novament. És Ell qui s'ha lliurat a nosaltres i ha posat en el vostre Cor immaculat un refugi per a l'Església i per a la humanitat. Per la seva bondat divina sou amb nosaltres, i fins i tot en les vicissituds més adverses de la història ens conduïu amb tendresa.

Per això recorrem a vós, truquem a la porta del vostre Cor, nosaltres, els vostres fills estimats que no us canseu mai de visitar i de convidar a la conversió. En aquesta hora fosca, veniu a socórrer-nos i consolar-nos. Repetiu a cada un de nosaltres: "Potser jo no soc aquí, que soc la vostra Mare?". Vós sabeu com deslligar els embolics del nostre cor i els nusos del nostre temps. Posem la nostra confiança en vós. Estem segurs que, sobretot en aquests moments de prova, no menyspreeu les nostres súpliques i veniu a auxiliar-nos.

Així ho vau fer a Canà de Galilea, quan vau avançar l'hora de la intervenció de Jesús i vau introduir el seu primer signe en el món. Quan la festa

s'havia tornat trista li vau dir: «No tenen vi» (*Jn* 2,3). Oh Mare, repetiu-ho una altra vegada a Déu, perquè avui hem acabat el vi de l'esperança, s'ha esvaït l'alegria, s'ha aigualit la fraternitat. Hem perdut la humanitat, hem fet malbé la pau. Ens hem tornat capaços de tota mena de violència i de destrucció. Necessitem urgentment la vostra ajuda materna.

Acolliu, oh Mare, la nostra súplica.
Vós, estrella del mar, no ens deixeu naufragar en la tempesta de la guerra.
Vós, arca de la nova aliança, inspireu projectes i camins de reconciliació.
Vós, "terra del Cel", torneu a portar l'harmonia de Déu al món.
Extingiu l'odi, aplaqueu la venjança, ensenyeu-nos a perdonar.
Deslliureu-nos de la guerra, preserveu el món de l'amenaça nuclear.
Reina del Rosari, desperteu en nosaltres la necessitat de pregar i estimar.
Reina de la família humana, mostreu als pobles el camí de la fraternitat.
Reina de la pau, obteniu la pau per al món.

Que el vostre plor, oh Mare, commogui els nostres cors endurits. Que les llàgrimes que heu vessat per nosaltres facin florir aquesta vall que el nostre odi ha assecat. I mentre el soroll de les armes no emmudeix, que la vostra oració ens disposi a la pau. Que les vostres mans maternes acariciïn els qui pateixen i fugen sota el pes de les bombes. Que la vostra abraçada materna consoli els que es veuen obligats a deixar casa seva i el seu país. Que el vostre Cor afligit ens mogui a la compassió, ens impulsi a obrir portes i a fer-nos càrrec de la humanitat ferida i descartada.

Santa Mare de Déu, mentre éreu al peu de la creu, Jesús, veient el deixeble al vostre costat, us va dir: «Aquí tens el teu fill» (*Jn* 19,26), i així ens va encomanar a vos. Després va dir al deixeble, a cada un de nosaltres: «Aquí tens la teva mare» (v. 27). Mare, volem acollir-vos ara en la nostra vida i la nostra història. En aquesta hora la humanitat, esgotada i aclaparada, és amb vós al peu de la creu. I necessita encomanar-se a vós, consagrar-se a Crist a través vostre. El poble ucraïnès i el poble rus, que us veneren amb amor, recorren a vós, mentre el vostre Cor batega per ells i per tots els pobles delmats a causa de la guerra, la fam, les injustícies i la misèria.

Per això, Mare de Déu i nostra, nosaltres solemnement encomanem i consagrem al vostre Cor immaculat les nostres persones, tota l'Església i la humanitat, de manera especial Rússia i Ucraïna. Acolliu aquest acte

nostre que realitzem amb confiança i amor, feu que cessi la guerra, proveïu el món de pau. El "sí" que va brollar del vostre Cor va obrir les portes de la història al Príncep de la pau; confiem que, per mitjà del vostre Cor, la pau arribarà. A vós, doncs, us consagrem el futur de tota la família humana, les necessitats i les aspiracions dels pobles, les angoixes i les esperances del món.

Que a través vostre la divina Misericòrdia es vessi damunt la terra, i el dolç batec de la pau torni a marcar les nostres jornades. Dona del sí, damunt la qual va davallar l'Esperit Sant, torneu a portar-nos l'harmonia de Déu. Vós que sou "font viva d'esperança", dissipeu la sequedat dels nostres cors. Vós que heu teixit la humanitat de Jesús, feu de nosaltres constructors de comunió. Vós que heu recorregut els nostres camins, guieu-nos per senderes de pau. Amén.

MENSAJE URBI ET ORBI DEL SANTO PADRE FRANCISCO

PASCUA 2022

Balcón central de la Basílica Vaticana
Domingo, 17 de abril de 2022

Queridos hermanos y hermanas: ¡Feliz Pascua!

Jesús, el Crucificado, ha resucitado. Se presenta ante aquellos que lloran por él, encerrados en sus casas, llenos de miedo y angustia. Se pone en medio de ellos y les dice: «*¡La paz esté con ustedes!*» (*Jn* 20,19). Les muestra las llagas de sus manos y de sus pies, y la herida de su costado. No es un fantasma, es Él, el mismo Jesús que murió en la cruz y estuvo en el sepulcro. Ante las miradas incrédulas de los discípulos, Él repite: «*¡La paz esté con ustedes!*» (v. 21).

También nuestras miradas son incrédulas en esta Pascua de guerra. Hemos visto demasiada sangre, demasiada violencia. También nuestros corazones se llenaron de miedo y angustia, mientras tantos de nuestros hermanos y hermanas tuvieron que esconderse para defenderse de las

bombas. Nos cuesta creer que Jesús verdaderamente haya resucitado, que verdaderamente haya vencido a la muerte. ¿Será tal vez una ilusión, un fruto de nuestra imaginación?

No, no es una ilusión. Hoy más que nunca resuena el anuncio pascual tan querido para el Oriente cristiano: «¡Cristo ha resucitado! ¡Verdaderamente ha resucitado!». Hoy más que nunca tenemos necesidad de Él, al final de una Cuaresma que parece no querer terminar. Hemos pasado dos años de pandemia, que han dejado marcas profundas. Parecía que había llegado el momento de salir juntos del túnel, tomados de la mano, reuniendo fuerzas y recursos. Y en cambio, estamos demostrando que no tenemos todavía el espíritu de Jesús, tenemos aún en nosotros el espíritu de Caín, que mira a Abel no como a un hermano, sino como a un rival, y piensa en cómo eliminarlo. Necesitamos al Crucificado Resucitado para creer en la victoria del amor, para esperar en la reconciliación. Hoy más que nunca lo necesitamos a Él, para que poniéndose en medio de nosotros nos vuelva a decir: «¡La paz esté con ustedes!».

Sólo Él puede hacerlo. Sólo Él tiene hoy el derecho de anunciarnos la paz. Sólo Jesús, porque lleva las heridas, nuestras heridas. Esas heridas suyas son doblemente nuestras: nuestras porque nosotros se las causamos a Él, con nuestros pecados, con nuestra dureza de corazón, con el odio fratricida; y nuestras porque Él las lleva por nosotros, no las ha borrado de su Cuerpo glorioso, ha querido conservarlas consigo para siempre. Son un sello indeleble de su amor por nosotros, una intercesión perenne para que el Padre celestial las vea y tenga misericordia de nosotros y del mundo entero. Las heridas en el Cuerpo de Jesús resucitado son el signo de la lucha que Él combatió y venció por nosotros con las armas del amor, para que nosotros pudiéramos tener paz, estar en paz, vivir en paz.

Mirando sus llagas gloriosas, nuestros ojos incrédulos se abren, nuestros corazones endurecidos se liberan y dejan entrar el anuncio pascual: «¡La paz esté con ustedes!».

Hermanos y hermanas, ¡dejemos entrar la paz de Cristo en nuestras vidas, en nuestras casas y en nuestros países!

Que haya paz en la martirizada Ucrania, tan duramente probada por la violencia y la destrucción de la guerra cruel e insensata a la que ha sido arrastrada. Que un nuevo amanecer de esperanza despunte pronto sobre esta terrible noche de sufrimiento y de muerte. Que se elija la paz. Que se dejen de hacer demostraciones de fuerza mientras la gente sufre. Por

favor, por favor, no nos acostumbremos a la guerra, comprometámonos todos a pedir la paz con voz potente, desde los balcones y en las calles. ¡Paz! Que los responsables de las naciones escuchen el grito de paz de la gente, que escuchen esa inquietante pregunta que se hicieron los científicos hace casi sesenta años: *«¿Vamos a poner fin a la raza humana; o deberá renunciar la humanidad a la guerra?»* (*Manifiesto Russell-Einstein*, 9 julio 1955).

Llevo en el corazón a las numerosas víctimas ucranianas, a los millones de refugiados y desplazados internos, a las familias divididas, a los ancianos que se han quedado solos, a las vidas destrozadas y a las ciudades arrasadas. Tengo ante mis ojos la mirada de los niños que se quedaron huérfanos y huyen de la guerra. Mirándolos no podemos dejar de percibir su grito de dolor, junto con el de muchos otros niños que sufren en todo el mundo: los que mueren de hambre o por falta de atención médica, los que son víctimas de abusos y violencia, y aquellos a los que se les ha negado el derecho a nacer.

En medio del dolor de la guerra no faltan también signos esperanzadores, como las puertas abiertas de tantas familias y comunidades que acogen a migrantes y refugiados en toda Europa. Que estos numerosos actos de caridad sean una bendición para nuestras sociedades, a menudo degradadas por tanto egoísmo e individualismo, y ayuden a hacerlas acogedoras para todos.

Que el conflicto en Europa nos haga también más solícitos ante otras situaciones de tensión, sufrimiento y dolor que afectan a demasiadas regiones del mundo y que no podemos ni debemos olvidar.

Que haya paz en Oriente Medio, lacerado desde hace años por divisiones y conflictos. En este día glorioso pidamos paz para Jerusalén y paz para aquellos que la aman (cf. *Sal* 121 [122]), cristianos, judíos, musulmanes. Que los israelíes, los palestinos y todos los habitantes de la Ciudad Santa, junto con los peregrinos, puedan experimentar la belleza de la paz, vivir en fraternidad y acceder con libertad a los Santos Lugares, respetando mutuamente los derechos de cada uno.

Que haya paz y reconciliación en los pueblos del Líbano, de Siria y de Irak, y particularmente en todas las comunidades cristianas que viven en Oriente Medio.

Que haya paz también en Libia, para que encuentre estabilidad después de años de tensiones; y en Yemen, que sufre por un conflicto olvidado por

todos con incesantes víctimas, pueda la tregua firmada en los últimos días devolverle la esperanza a la población.

Al Señor resucitado le pedimos el don de la reconciliación para Myanmar, donde perdura un dramático escenario de odio y de violencia, y para Afganistán, donde no se consiguen calmar las peligrosas tensiones sociales, y una dramática crisis humanitaria está atormentando a la población.

Que haya paz en todo el continente africano, para que acabe la explotación de la que es víctima y la hemorragia causada por los ataques terroristas –especialmente en la zona del Sahel–, y que encuentre ayuda concreta en la fraternidad de los pueblos. Que Etiopía, afligida por una grave crisis humanitaria, vuelva a encontrar el camino del diálogo y la reconciliación, y se ponga fin a la violencia en la República Democrática del Congo. Que non falten la oración y la solidaridad para los habitantes de la parte oriental de Sudáfrica afectados por graves inundaciones.

Que Cristo resucitado acompañe y asista a los pueblos de América Latina que, en estos difíciles tiempos de pandemia, han visto empeorar, en algunos casos, sus condiciones sociales, agravadas también por casos de criminalidad, violencia, corrupción y narcotráfico.

Pedimos al Señor Resucitado que acompañe el camino de reconciliación que está siguiendo la Iglesia Católica canadiense con los pueblos indígenas. Que el Espíritu de Cristo Resucitado sane las heridas del pasado y disponga los corazones en la búsqueda de la verdad y la fraternidad.

Queridos hermanos y hermanas, toda guerra trae consigo consecuencias que afectan a la humanidad entera: desde los lutos y el drama de los refugiados, a la crisis económica y alimentaria de la que ya se están viendo señales. Ante los signos persistentes de la guerra, como en las muchas y dolorosas derrotas de la vida, Cristo, vencedor del pecado, del miedo y de la muerte, nos exhorta a no rendirnos frente al mal y a la violencia. Hermanos y hermanas, ¡dejémonos vencer por la paz de Cristo! ¡La paz es posible, la paz es necesaria, la paz es la principal responsabilidad de todos!

Francisco

Santa Seu

Vaticà, 19 de març de 2022
Prot. n. 220083

CARTA ALS SACERDOTS SOBRE EL PROCÉS SINODAL

Benvolguts sacerdots,

Som dos dels vostres germans, també sacerdots! Us podem demanar una mica del vostre temps? Ens agradaria parlar-vos d'un tema que ens incumbeix a tots.

«L'Església de Déu és convocada en Sínode». El Document Preparatori del Sínode 2021-2023 comença amb aquestes paraules. Durant dos anys es convida a tot el Poble de Déu a reflexionar sobre el tema *Per una Església sinodal: comunió, participació i missió.* Es tracta d'una novetat que pot desvetllar alhora entusiasme i perplexitat.

I, tanmateix, «en el primer mil·lenni "caminar junts", és a dir, practicar la sinodalitat, va ser la manera de procedir habitual de l'Església». El Concili Vaticà II va posar en relleu aquesta dimensió de la vida de l'Església, tan important que sant Joan Crisòstom va poder afirmar: «Església i Sínode són sinònims» (*Explicatio in Psalmum 149*).

Sabem que el món actual necessita urgentment la fraternitat. Sense adonar-se'n, anhela trobar-se amb Jesús. Però, com ho podem fer perquè aquest encontre es produeixi? Necessitem posar-nos a escoltar l'Esperit juntament amb tot el Poble de Déu, per *renovar la nostra fe i trobar noves formes i llenguatges* per compartir l'Evangeli amb els nostres germans i les nostres germanes. El procés sinodal que ens proposa el papa Francesc té precisament aquest objectiu: posar-se en camí junts, en una escolta recíproca, compartint idees i projectes, per mostrar el veritable rostre de l'Església: una "casa" hospitalària, de portes obertes, habitada pel Senyor i animada per relacions fraternes.

Per tal de no caure en els riscos assenyalats pel papa Francesc –és a dir, el *formalisme*, que redueix el Sínode a un eslògan buit, l'*intel·lectualisme,* que fa del Sínode una reflexió teòrica sobre els problemes, i l'*immobilisme,* que ens aferra a la seguretat dels nostres hàbits perquè res no canviï– és important obrir el cor i posar-se a escoltar el que l'Esperit suggereix a les Esglésies (cf. *Ap* 2,7).

Evidentment, ens poden sorgir temors davant d'aquest camí.

En primer lloc, som molt conscients que els sacerdots de molts llocs del món ja suporten una gran càrrega pastoral. I ara semblaria que s'afegeixen "noves tasques". Més que convidar-vos a multiplicar les vostres activitats, ens agradaria encoratjar-vos a mirar les vostres comunitats amb aquella *mirada contemplativa* de què parla el papa Francesc a *Evangelii gaudium* (n. 71) per *descobrir tants exemples de participació i maneres de compartir* que ja estan germinant en les vostres comunitats. De fet, aquesta fase diocesana del procés sinodal es proposa de fet «recollir la riquesa de les experiències de sinodalitat viscudes» (Doc. prep., 31). Estem segurs que n'hi ha moltes més de les que poden semblar a primera vista, potser fins i tot informals i espontànies. Allà on s'escolta profundament, s'aprèn els uns dels altres, es valoren els dons dels altres, s'ajuda i es prenen decisions junts, ja hi ha sinodalitat en acció. Tot això s'ha de ressaltar i valorar, per tal de desenvolupar cada vegada més aquest *estil sinodal* que és «el *modus vivendi et operandi* específic de l'Església, el Poble de Déu» (Doc. prep., 10).

Però també hi pot haver una altra por: si se subratlla tant el sacerdoci comú dels batejats i el *sensus fidei* del Poble de Déu, quin serà del nostre paper com a guies i la nostra identitat específica com a ministres ordenats? Sens dubte, es tracta de descobrir cada vegada més *la igualtat fonamental de tots els batejats* i d'estimular tots els fidels a participar activament en el camí i en la missió de l'Església. D'aquesta manera tindrem l'alegria de trobar germans i germanes que comparteixen amb nosaltres la responsabilitat de l'evangelització. Però en aquesta experiència de Poble de Déu, caldrà i s'ha de fer emergir també d'una manera nova *el carisma peculiar dels ministres ordenats* per servir, santificar i animar el Poble de Déu.

En aquest sentit, ens agradaria demanar-vos que feu una contribució triple a l'actual procés sinodal:

– Feu tot el possible perquè *aquest camí es recolzi en l'escolta i en la vivència de la Paraula de Déu*. El papa Francesc ens ha exhortat re-

centment així: «Apassionem-nos per la Sagrada Escriptura, deixem-nos escrutar interiorment per la Paraula de Déu, que revela la novetat de Déu i ens porta a estimar els altres sense cansar-se» (Francesc, *Homilia del diumenge de la Paraula de Déu*, 23 de gener de 2022).

Sense aquest arrelament en la vida de la Paraula, ens arrisquem a caminar a les fosques i les nostres reflexions es podrien transformar en ideologia. En canvi, basant-nos en la posada en pràctica de la Paraula, construirem la casa sobre la roca (cf. *Mt* 7,24-27) i podrem experimentar, com els deixebles d'Emmaús, la llum i el guiatge sorprenent del Senyor Ressuscitat.

– Feu tot el possible perquè *aquest camí es caracteritzi per l'escolta i l'acceptació mútue*s. Fins i tot abans dels resultats concrets, el diàleg profund i la trobada veritable ja són valuosos. De fet, a les nostres comunitats hi ha moltes iniciatives i potencialitats, però massa sovint els individus i els grups corren el risc de l'individualisme i de l'autoreferencialitat. Amb el seu manament nou, Jesús ens recorda que «per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà que sou deixebles meus» (*Jn* 13,35). Com a pastors podem fer molt perquè l'amor curi les relacions i guareixi les ferides que sovint també afecten el teixit eclesial, perquè retorni l'alegria de sentir-nos una sola família, un sol poble en camí, fills d'un mateix Pare i, per tant, germans entre nosaltres, començant per la fraternitat entre nosaltres, sacerdots.

– Tenir cura que *el camí no ens porti a la introspecció sinó que ens estimuli a anar a l'encontre de tothom*. El papa Francesc, a *Evangelii gaudium*, ens ha lliurat el somni d'una Església que no tingui por d'embrutar-se les mans implicant-se en les ferides de la humanitat, una Església que camina en l'escolta i el servei dels pobres i de les perifèries. Aquest dinamisme "en sortida" cap als germans, amb la brúixola de la Paraula i el foc de la caritat, fa realitat el gran projecte original del Pare: «que tots siguin u» (*Jn* 17,21). En la seva última Encíclica *Fratelli tutti*, el papa Francesc ens demana que ens hi comprometem amb els nostres germans i germanes d'altres Esglésies, els fidels d'altres religions i totes les persones de bona voluntat: la fraternitat universal i l'amor sense exclusions, que tot i tothom han d'abraçar. Com a servidors del Poble de Déu, som en una posició privilegiada per fer que això no resti una orientació vaga i genèrica, sinó que es materialitzi allà on vivim.

Benvolguts germans sacerdots, estem segurs que, a partir d'aquestes prioritats, també trobareu la manera de donar vida a iniciatives concretes, segons les necessitats i les possibilitats, perquè la sinodalitat és veritablement

la crida de Déu per a l'Església del tercer mil·lenni. Posar-se en camí en aquesta direcció no estarà exempt de preguntes, dificultats i interrupcions, però podem confiar que ens tornarà el cent per u en fraternitat i en fruits de vida evangèlica. Penseu només en el primer Sínode de Jerusalem (cf. *Ac* 15). Qui sap quant d'esforç hi havia entre bastidors! Però sabem com de decisiu va ser aquell moment per a l'Església naixent.

Acabem aquesta carta amb dos fragments del Document Preparatori que ens podran inspirar i acompanyar gairebé com un Vademècum.

«*La capacitat d'imaginar un futur divers per a l'Església i per a les institucions a l'alçada de la missió rebuda depèn en gran part de la decisió de començar a posar en pràctica processos d'escolta, de diàleg i de discerniment comunitari, en els quals tots i cada un puguin participar i contribuir*» (n. 9).

«*Recordem que la finalitat del Sínode, i per tant d'aquesta consulta, no és produir documents, sinó "fer que germinin somnis, suscitar profecies i visions, fer florir esperances, estimular la confiança, embenar ferides, entreteixir relacions, ressuscitar una aurora d'esperança, aprendre els uns dels altres, i crear un imaginari positiu que il·lumini les ments, enardeixi els cors, doni força a les mans"*» (n. 32).

Agraint-vos la vostra atenció, us assegurem la nostra pregària i us desitgem, a vosaltres i a les vostres comunitats, un camí sinodal feliç i fructífer. Sabeu que som a prop vostre i caminant amb vosaltres! I acolliu, a través nostre, l'agraïment també del papa Francesc que us sent molt a prop seu.

Encomanem cada un de vosaltres a la Santíssima Mare de Déu del Bon Camí i us saludem cordialment en el Senyor Jesús.

Mario Card. Grech
Secretari General
del Sínode dels Bisbes

✠ Lazzaro You Heung Sik
Arquebisbe-Bisbe em. de Daejeon
Prefecte de la Congregació per al Clergat

Conferència Episcopal Tarraconense

Conferència Episcopal Tarraconense

DEFUNCIÓ DE MONS. FRANCESC PARDO ARTIGAS, BISBE DE GIRONA

El bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo i Artigas, va morir el dijous, dia 31 de març, a l'edat de 75 anys.

Nascut a Torrelles de Foix el dia 26 de juny de 1946, va rebre l'orde del presbiterat a la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès l'any 1973, parròquia de la qual va ser coadjutor fins a l'any 1980, juntament amb la parròquia de la Santíssima Trinitat de la mateixa localitat, a l'arxidiòcesi de Barcelona.

El 1980 va ser nomenat rector de la parròquia de Sant Sadurní d'Anoia, on va fundar una cooperativa que va edificar setanta habitatges socials. El mateix any va ser nomenat arxiprest de l'Anoia. Entre 1982 i 1986 va ser el consiliari diocesà del Moviment Familiar Rural i dels Joves Rurals JARC.

Mons. Pardo va participar en el Concili Provincial Tarraconense com a membre de la comissió diocesana per a la preparació, a Barcelona, i també com a membre d'una ponència. Entre 1993 i 2006 va exercir el càrrec de director del Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis de Catalunya.

Per altra banda, la tasca com a rector de parròquia va continuar entre 1993 i 1996 a Monistrol d'Anoia i entre 1997 i 2004 a la parròquia de Sant Esteve de Granollers. Els darrers càrrecs que va ocupar a l'arxidiòcesi de Barcelona van ser els d'arxiprest de Granollers, entre 1999 i 2004, i el de vicari episcopal del Vallès Oriental, entre 2001 i 2004.

L'any 2004, amb la creació de la diòcesi de Terrassa, va ser nomenat vicari general de pastoral i delegat episcopal per a l'economia. A més, va ser membre del Consell presbiteral, del Consell pastoral diocesà, del Consell per als afers econòmics i del Col·legi de Consultors.

El dia 16 de juliol de 2008, Francesc Pardo rebia el nomenament del papa Benet XVI com a bisbe de la diòcesi de Girona, rebent l'ordenació episcopal el dia 19 d'octubre d'aquell mateix any a la Catedral de Girona.

Mons. Pardo va ser responsable de la pastoral de joventut de la Conferència Episcopal Tarraconense entre 2008 i 2018, d'Apostolat Seglar entre 2008 i 2011 i de la Pastoral Obrera entre 2009 i 2011. Actualment, era el bisbe delegat del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat i el coordinador de les reunions interdiocesanes de delegats i responsables d'economia de la CET i, en el marc de la Conferència Episcopal Espanyola, formava part del Consell d'Economia i de la Comissió Episcopal per a la Pastoral Social i la promoció humana.

L'any 2021, en complir els 75 anys d'edat, el bisbe Francesc va presentar, com és preceptiu, la seva renúncia al càrrec.

La missa funeral tingué lloc el dilluns 4 d'abril a les 11h a la Catedral de Girona. El dijous 7 d'abril Mons. Salvador Cristau presidí la missa exequial a la diòcesi de Terrassa, en concret a la parròquia de Sant Esteve de Granollers, d'on fou rector, a les 20h. Descansi en pau.

MONS. FRANCESC CONESA I FERRER, NOU BISBE PRESIDENT DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), reunits a Madrid amb motiu de l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), han designat Mons. Francesc Conesa i Ferrer, bisbe de Solsona, com a nou bisbe president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears. Mons. Conesa substitueix en el càrrec a Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona, que va traspassar el dissabte dia 12 de febrer de 2022.

Mons. Conesa és doctor en Filosofia i Teologia. Entre 1992 i 2016 va ser professor al Seminari Diocesà d'Oriola-Alacant. Des de 1994 va col·laborar com a professor associat de Teologia fonamental i dogmàtica a la Universitat de Navarra. També ha format part de la Càtedra Arquebisbe Loazes de la

Universitat d'Alacant. Durant els seus anys a la diòcesi d'Oriola-Alacant va continuar la seva formació amb lectures, recerques i publicacions, centrades en la Filosofia de la religió, la Teologia fonamental, la relació entre fe i raó, el problema del mal, la Teologia de les religions, la increença contemporània i el Misteri d'Elx.

El 27 d'octubre de 2016, el papa Francesc el va nomenar bisbe titular de la diòcesi de Menorca i el 7 de gener de 2017 va ser consagrat i va prendre possessió de la diòcesi a la catedral de Ciutadella. A la CEE és membre de la Comissió Episcopal de Doctrina de la Fe des de març de 2017 i recentment ha estat elegit president de la subcomissió de relacions interconfessionals i diàleg interreligiós. El 3 de gener de 2022, el papa Francesc el va nomenar bisbe titular de la diòcesi de Solsona. Mons. Conesa va iniciar el ministeri episcopal de la diòcesi solsonina el passat dia 12 de març de 2022.

El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya (SIC) fou constituït per la Conferència Episcopal Tarraconense "ad experimentum" el 3 de juny de 1971 i definitivament el 20 de juliol de 1973. Des de la seva creació hi han participat també les diòcesis de les Illes Balears. Amb aquest organisme els bisbes de la CET volen aconseguir una major comunió interdiocesana i una acció pastoral més coordinada, en unió d'esforços amb els de les Illes Balears, en el camp de la catequesi.

Així, doncs, el SIC és un organisme instituït com a estructura interdiocesana per a col·laborar amb els bisbes en el compliment dels seus deures en el camp de la catequesi i proporcionar ajut eficaç a les diòcesis en matèria de catequesi, a tenor del cànon 775.3 del CIC (cf. DGC 269)

Conferència Episcopal Espanyola

Conferència Episcopal Espanyola

"Crist ens ha alliberat perquè siguem lliures" (Ga 5,1)

NOTA DOCTRINAL SOBRE L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA

I. JUSTIFICACIÓ D'AQUESTA NOTA

1. L'ésser humà es caracteritza per tenir consciència de la pròpia dignitat i que la salvaguarda d'aquesta està unida al respecte de la seva llibertat. La convicció que ambdues són inseparables i que tots els éssers humans, sigui quina sigui la seva condició econòmica o social, tenen la mateixa dignitat i, per això, dret a viure en llibertat, constitueix un dels avenços més importants en la història de la humanitat: «Mai com avui els homes ho havien tingut un sentit tan agut de la llibertat».[1] L'aspiració a viure en llibertat està inscrita al cor de l'home.

2. La llibertat no es pot separar dels altres drets humans, que són universals i inviolables. Per tant, requereixen ser tutelats en el seu conjunt, fins al punt que «una protecció parcial d'aquests drets es traduiria en una mena de reconeixement fallit».[2] L'arrel dels drets de l'home «s'ha de cercar en la dignitat que pertany a tot ésser humà»,[3] i la seva font última «no se situa en la mera voluntat dels éssers humans, en la realitat de l'Estat, en els poders públics, sinó en l'home mateix i en Déu el seu Creador».[4] En els documents del Magisteri de l'Església hi trobem

---

1 CONC. ECUM. VAT. II, Const. past. *Gaudium et spes,* n. 4.

2 *Compendi de la Doctrina Social de l'Església*, n. 154: «Universalitat i indivisibilitat són les línies distintives dels drets humans».

3 *Ibid.,* n. 153.

4 *Ibid.*

enumeracions d'aquests drets.[5] El primer de tots és el dret a la vida des de la concepció fins a la seva conclusió natural, que «condiciona l'exercici de tot altre dret i comporta, en particular, la il·licitud de tota forma d'avortament induït i d'eutanàsia».[6] El dret a la llibertat religiosa és també fonamental, ja que és «un signe emblemàtic de l'autèntic progrés de l'home en qualsevol règim, societat, sistema o ambient».[7]

3. En el procés que va conduir a la formulació i a la proclamació dels drets de l'home, aquests es concebien com a expressió d'uns límits ètics que l'Estat no pot traspassar en la seva relació amb les persones. Eren una defensa davant les temptacions totalitàries i a la tendència que els poders públics tenen a envair la vida de les persones en tots els àmbits, o de disposar-ne en funció dels propis interessos. Per això, l'Església els valora com una «extraordinària ocasió que el nostre temps ofereix perquè, mitjançant la seva consolidació, la dignitat humana sigui reconeguda més eficaçment i promoguda universalment».[8] En la doctrina catòlica, a més, són vistos com a expressió de les normes morals bàsiques que en tota ocasió i circumstància s'han de respectar,[9] i del camí per a la consecució d'una vida més digna i una societat més justa.[10]

4. A les darreres dècades s'està imposant una nova visió dels drets humans. Vivim en un ambient cultural caracteritzat per un individualisme que no vol acceptar cap límit ètic. Això ha conduït al fet que es reconeguin per part dels poders públics uns nous «drets» que, en realitat, són la manifestació de desitjos subjectius. D'aquesta manera, aquests desitjos es converteixen en font de dret, encara que la seva realització impliqui la negació d'autèntics drets bàsics d'altres éssers humans. Això ha tingut conseqüències en la legislació: comportaments que eren

---

5 Cf. SANT JOAN PAU II, Enc. *Centesimus annus*, n. 47. Cf. també *Compendi de la Doctrina Social de l'Església*, n. 155.

6 *Compendi de la Doctrina Social de l'Església*, n. 155.

7 *Ibid.*

8 *Ibid.*

9 Cf. CONC. ECUM. VAT. II, Const. past. *Gaudium et spes,* n. 27: «Tot allò que s'oposa a la vida mateixa, com qualsevol mena d'homicidis, els genocidis, els avortaments, l'eutanàsia o el mateix suïcidi voluntari (…) són certament infamants; mentre corrompen la civilització humana, envileixen més als qui així es comporten que no pas als qui sofreixen la injustícia, i són totalment contraris a l'honor del Creador».

10 Cf. *Ibid.,* n. 26: «Cal, doncs, que sigui assequible a l'home tot allò necessari per a dur una vida veritablement humana, com ara l'aliment, el vestit, l'allotjament, el dret a escollir lliurement l'estat de vida (…) a actuar d'acord amb la recta norma de la seva consciència (…) i a la justa llibertat també en el camp religiós».

tolerats mitjançant una «despenalització» adquireixen la consideració de «drets» que han de ser protegits i promoguts.

5. Recentment hem assistit al nostre país a l'aprovació de la llei que permet la pràctica de l'eutanàsia i la considera com un dret de la persona. És un pas més en el conjunt de lleis que condueixen a que la vida humana quedi greument desprotegida.[11]

   També s'han aprovat lleis que s'inspiren en principis antropològics que absolutitzen la voluntat humana, o en ideologies que no reconeixen la naturalesa de l'ésser humà que li ha estat donada en la creació, i que ha de ser la font de tota moralitat. En aquestes lleis es promou, a més, la imposició d'aquests principis en els plans educatius, i es restringeix el dret a l'objecció de consciència tant de les persones com de les institucions educatives, sanitàries o d'assistència social, de manera que es limita l'exercici de la llibertat.

6. Això ens porta a pensar que, si bé és cert que l'ésser humà mai no ha tingut un sentit tan acusat de la pròpia llibertat, aquesta estarà sempre amenaçada per estats i grups de poder que no dubten en utilitzar qualsevol mitjà per a influir en la consciència de les persones, per a difondre determinades ideologies o per a defensar els propis interessos. Actualment tenim la sensació que es «toleren» alguns drets humans com si es tractés d'una concessió «graciosa», que es retallen progressivament, i que es promouen valors contraris a les conviccions religioses d'amplis grups de la societat. La utilització del poder per a modelar la consciència moral de les persones constitueix una amenaça per a la llibertat.

7. En continuïtat amb els ensenyaments d'aquesta CEE expressades a la instrucció pastoral *"La veritat us farà lliures" (Jn 8,32)*;[12] i d'acord amb la Carta de la Congregació per a la Doctrina de la Fe *Samaritanus bonus*, en la que es demana «una presa de posició clara i unitària per

---

[11] Cf. FRANCESC, *Discurs a la Federació Nacional dels Col·legis de Metges i Cirurgians dentals* (20 de setembre de 2019): *L'Osservatore Romano*, 21 de setembre 2019, 8: «Es pot i s'ha de rebutjar la temptació –induïda també per canvis legislatius– d'utilitzar la medicina per a donar suport a una possible voluntat de morir del pacient, proporcionant ajuda al suïcidi o causant directament la mort per eutanàsia. Són formes precipitades de tractar opcions que no són, com podria semblar, una expressió de la llibertat de la persona, quan inclouen el descart del malalt com una possibilitat, o la falsa compassió davant la petició que se l'ajudi a anticipar la mort».

[12] CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA, Instrucció Pastoral *"La veritat us farà lliures" (Jn 8,32)* (20 de febrer de 1990).

part de les Conferències episcopals, les esglésies locals, així com de les institucions catòliques per a tutelar el propi dret a l'objecció de consciència en els contextos legislatius que preveuen l'eutanàsia i el suïcidi»;[13] en aquesta nota volem recordar els principis morals que els catòlics hem de tenir presents per a decidir sobre la nostra actuació davant aquestes lleis i d'altres semblants, i que qualsevol Estat o persona compromesos en la defensa dels drets humans pensem que haurien de respectar.

II. LA LLIBERTAT RELIGIOSA I DE CONSCIÈNCIA

8. La llibertat, que consisteix en «el poder, arrelat en la raó i la voluntat, d'actuar o de no actuar, de fer això o allò, de produir per un mateix accions deliberades»,[14] és una característica essencial de l'ésser humà donada per Déu en el moment de la seva creació.[15] És el «gran signe de la imatge divina en l'home»[16] i, per això, l'expressió màxima de la dignitat que li és pròpia. Al crear l'ésser humà dotat de llibertat, Déu vol que aquest el cerqui i s'hi adhereixi sense coaccions perquè, d'aquesta manera, «arribi a la perfecció plena i feliç».[17] Estem, per tant, davant d'alguna cosa de la qual cap poder humà pot lícitament privar-nos: «Cada persona humana, creada a imatge de Déu, té el dret natural de ser reconeguda com un ésser lliure i responsable».[18]

9. Aquesta característica essencial de l'ésser humà no s'entén com una absència de tota llei moral que indiqui límits a la seva actuació, o com «una llicència de fer qualsevol cosa, mentre agradi, encara que sigui dolenta».[19] L'ésser humà no s'ha donat a si mateix l'existència, per la qual cosa exerceix correctament la seva llibertat quan reconeix la seva radical dependència de Déu, viu en permanent obertura a Ell i cerca complir la seva voluntat. A més, ha estat creat com a membre de la gran família humana, per la qual cosa l'exercici de la seva llibertat està condicionat per les relacions que configuren la seva existència: amb els

---

[13] CONGREGACIÓ PER A LA DOCTRINA DE LA FE, Carta *Samaritanus bonus,* n. 9.
[14] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1731.
[15] IRENEU DE LIÓ, *Adversus haereses,* 4, 4, 3: PG 7, 983: «L'home fou creat lliure i amo dels seus actes».
[16] CONC. ECUM. VAT. II, Const. past. *Gaudium et Spes,* n. 17.
[17] Ibid.
[18] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1738.
[19] CONC. ECUM. VAT. II, Const. past. *Gaudium et Spes,* n. 17.

altres éssers humans, amb la naturalesa i amb si mateix. La llibertat no pot ser entesa com un dret a actuar al marge de tota exigència moral.

10. El respecte a la llibertat de totes les persones, que constitueix una obligació dels poders públics, es manifesta, sobretot, en la defensa de la llibertat religiosa i de consciència: «El dret a l'exercici de la llibertat és una exigència inseparable de la dignitat de la persona humana, sobretot en matèria de moral i de religió».[20] Vivim immersos en una cultura que no valora allò religiós com un factor positiu per al desenvolupament de les persones i les societats. El principi que és a la base de moltes lleis que s'aproven és que tots hem de viure com si Déu no existís. Es tendeix a menysvalorar allò religiós, a reduir-ho a quelcom merament privat i a negar la rellevància pública de la fe. Això porta a considerar la llibertat religiosa com un dret secundari.

11. Tanmateix, estem davant d'un dret fonamental perquè l'home és un ésser obert a la transcendència i perquè afecta a allò més íntim i profund del seu ésser, que és la consciència. Per tant, quan no és respectat, s'atempta contra allò més sagrat de l'ésser humà, i quan ho és, s'està protegint la dignitat de la persona humana a la seva arrel. Es tracta d'un dret que té un estatut especial i que ha de ser reconegut i protegit dins els límits del bé comú i de l'ordre públic.[21] Podem afirmar, per tant, que la salvaguarda del dret a la llibertat religiosa i de consciència constitueix un indicador per a verificar el respecte als altres drets humans. Si no es garanteix eficaçment, és que no es creu de veritat en ells.

12. En virtut del dret a la llibertat religiosa, que «ningú no sigui forçat a anar contra la seva consciència, ni sigui tampoc impedit de seguir la seva consciència, en privat i en públic, sol o associat a d'altres, dintre els límits deguts».[22] Aquest dret no s'ha d'entendre en un sentit minimalista reduint-lo a una tolerància o llibertat de culte.[23] A més de la llibertat de culte, exigeix el reconeixement positiu del dret de tota persona a ordenar les pròpies accions i les pròpies decisions morals

---

[20] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1738; cf. CONC. ECUM. VAT. II, Decl. *Dignitatis humanae,* n. 2.

[21] Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1738.

[22] CONC. ECUM. VAT. II, Decl. *Dignitatis humanae*, n. 2; cf. *ibid.,* n. 3.

[23] Cf. FRANCESC, *Discurs en la trobada amb el poble marroquí, les autoritats, la societat civil i el cos diplomàtic* (30 de març de 2019): «La llibertat de consciència i la llibertat religiosa –que no es limita només a la llibertat de culte, sinó a permetre que cadascú visqui segons la pròpia convicció religiosa– estan inseparablement unides a la dignitat humana».

segons la veritat;[24] del dret dels pares a educar els fills segons les pròpies conviccions religioses i tot el que comporta la vivència d'aquestes, especialment en la vida social i en el comportament moral; de les comunitats religioses a organitzar-se per a una vivència de la pròpia religió en tots els àmbits; de tots a professar públicament la pròpia fe i a anunciar a altres el propi missatge religiós.

13. L'obligació, per part dels poders públics, de tutelar la llibertat religiosa de tots els ciutadans,[25] no exclou que hagi de ser regulada a l'ordenament jurídic. Aquesta regulació s'ha d'inspirar en una valoració positiva del que les religions aporten a la societat, a la salvaguarda de l'ordre públic i en la recerca del bé comú, que consisteix en «la suma d'aquelles condicions de vida social mitjançant les quals els homes poden aconseguir més plenament i ràpidament la seva perfecció» i, sobretot, «en el respecte als drets de la persona humana».[26] Una legislació apropiada sobre la llibertat religiosa ha de partir del principi fonamental que aquesta «no ha de ser limitada, quan i segons que sigui necessari».[27]

14. En la regulació d'aquest dret, l'Estat hauria d'observar alguns principis: 1. Procurar la igualtat jurídica dels ciutadans i evitar les discriminacions que tinguin com a fonament la religió. 2. Reconèixer els drets de les institucions i de grups constituïts per membres d'una determinada religió per a la seva pràctica. 3. Prohibir tot allò que, tot i ser ordenat directament per preceptes o inspirant-se en principis religiosos, suposi un atemptat als drets i a la dignitat de les persones, o posi en perill les seves vides. Des d'aquests principis, les lleis han de garantir el dret de tot home «d'obrar en consciència i en llibertat a fi de prendre personalment les decisions morals».[28]

III. LA DIGNITAT DE LA CONSCIÈNCIA

15. En l'exercici de la seva llibertat, cada persona ha de prendre aquelles decisions que condueixen a la consecució del bé comú de la societat i del propi bé personal. Per això, l'ésser humà que, a l'haver estat creat

---

[24] Cf. BENET XVI, Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau *La llibertat religiosa, camí per a la pau* (1 de gener de 2011), n. 3.
[25] Cf. CONC. ECUM. VAT. II, Decl. *Dignitatis humanae,* n. 7.
[26] CONC. ECUM. VAT. II, Decl. *Dignitatis humanae,* n. 6.
[27] *Ibid.,* n. 7.
[28] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1782.

a imatge i semblança de Déu, és una criatura lliure, té l'obligació moral de cercar la veritat, ja que només la veritat és el camí que condueix a la justícia i al bé. Aquesta obligació neix del fet que l'home, al no haver-se creat a si mateix, tampoc és creador dels valors, per la qual cosa el bé i el mal no depenen de la seva voluntat. La seva tasca consisteix en discernir com ha d'actuar en les múltiples situacions en les que es pot trobar i que el porten a prendre decisions concretes.[29]

16. Perquè pugui conèixer a cada moment el que és bo o dolent, juntament amb el do de la llibertat, Déu ha dotat l'ésser humà de la consciència, que és «el nucli més secret i el sagrari de l'home, en el que està sol amb Déu, la veu del qual ressona en allò més íntim d'ella».[30] Decidir i actuar segons la pròpia consciència constitueix la prova més gran d'una llibertat madura i és una condició per a la moralitat de les pròpies accions. Estem davant l'element més personal de cada ésser humà, que fa d'ell una criatura única i responsable davant Déu dels seus actes. La consciència, encara que no sigui infal·lible i pugui incórrer en l'error, és la «norma pròxima de la moralitat personal»,[31] per la qual cosa tots hem d'actuar d'acord amb els judicis que n'emanen.[32]

17. L'home en la seva consciència descobreix una llei fonamental «que no es dona a si mateix, però a la qual ha d'obeir. La seva veu, invitant-lo sempre a estimar i a fer el bé, i a evitar el mal, quan convé sona a la intimitat del seu cor».[33] Aquesta llei és la font de totes les normes morals, per la qual cosa en l'obediència a ella trobem el principi de la moralitat. L'ésser humà «té obligació de seguir fidelment allò que sap que és just i recte».[34] Si obra així, està actuant d'acord amb la seva dignitat.[35] En canvi, quan els seus actes no estan inspirats en

---

[29] Cf. SANT JOAN PAU II, Enc. *Veritatis Splendor,* nn. 57-61.

[30] CONC. ECUM. VAT. II, Const. past *Gaudium et Spes,* n. 16; cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1776.

[31] SANT JOAN PAU II, Enc. *Veritatis Splendor,* n. 60.

[32] Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1790: «La persona humana ha d'obeir el judici cert de la seva consciència. Si actuava deliberadament en contra, es condemnaria ell mateix». Cf. també SANT JOAN PAU II, Enc. *Veritatis Splendor,* n. 60: «El judici de la consciència té un caràcter imperatiu: l'home ha d'actuar en conformitat amb aquest judici».

[33] CONC. ECUM. VAT. II, Const. past *Gaudium et Spes,* n. 16; cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1776; cf. CONC. ECUM. VAT. II, Const. past *Gaudium et Spes,* n. 16.

[34] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1778.

[35] *Ibid.,* n. 1780: «La dignitat de la persona humana implica i exigeix la rectitud de la consciència moral».

la recerca de la veritat i el desig d'adequar-se a les normes morals objectives, amb facilitat es deixa endur pels propis desitjos i interessos egoistes, i «a poc a poc, per l'hàbit del pecat, la consciència es queda gairebé cega».[36]

18. Actuar segons la pròpia consciència no sempre és fàcil: exigeix la percepció dels principis fonamentals de moralitat, la seva aplicació a les circumstàncies concretes mitjançant el discerniment, i la formació d'un judici sobre els actes que es realitzaran. Sovint es viuen situacions que fan el judici moral menys segur; freqüentment l'home està sotmès a influències de l'ambient cultural en el qual viu, a pressions que li venen des de l'exterior i als seus propis desitjos. Tot això pot arribar a enfosquir els seus judicis morals i induir a l'error a causa de la ignorància. Tanmateix, quan aquesta no és culpable, «la consciència no perd la seva dignitat»,[37] ja que cercar els camins per a formar-se un judici moral i actuar d'acord amb els seus dictats és més digne de l'ésser humà que prescindir de la pregunta per la moralitat dels seus actes.

IV. LA FUNCIÓ DE L'ESTAT

19. L'ésser humà és per naturalesa un ésser social. Per això, en les seves decisions morals no ha de cercar únicament el propi bé, sinó el de tots. En els seus actes ha de tenir en compte uns principis bàsics de moralitat: fer als altres el que li agradaria que li fessin a ell; no fer un mal per a obtenir un bé; actuar amb caritat respectant el proïsme i la seva consciència, etc. Per a regular les relacions entre els membres de la societat són necessàries les estructures polítiques. La comunitat política «deriva de la naturalesa de les persones» i és, per tant, «una realitat connatural als homes».[38] La seva finalitat és afavorir el creixement més ple de tots els membres de la societat i promoure, d'aquesta manera, el bé comú, quelcom que és inabastable per a cada individu sense una organització de la convivència.

20. En el seu servei al bé comú, els poders públics han de respectar l'autonomia de les persones, per la qual cosa en cap moment es pot prohibir que cadascú es formi la seva pròpia opinió sobre aquells temes

[36] CONC. ECUM. VAT. II, Const. past *Gaudium et Spes,* n. 16.
[37] Cf. SANT JOAN PAU II, Enc. *Veritatis Splendor,* n. 62.
[38] *Compendi de la Doctrina Social de l'Església*, n. 384.

que afecten la vida social. Tampoc es poden impedir les iniciatives que neixen de la societat i que busquen el bé comú de tots. Quan en la comunitat política es defensen els drets humans i es crea un ambient favorable perquè els ciutadans els exerceixin, ja s'està contribuint al bé comú.[39]

21. L'autoritat és un instrument de coordinació al servei de la societat. El seu exercici no pot ser absolut i s'ha de realitzar dins dels límits del respecte a la persona i als seus drets. Tampoc pot convertir-se en una instància que pretengui envair o regular tots els aspectes de la vida de les persones i de les famílies. Els poders públics, que tenen com a missió afavorir la vida ordenada en la societat, no poden anular o suplantar les iniciatives particulars, encara que han de regular-les perquè serveixin al bé comú. Tant en la vida econòmica com en la vida social «l'acció de l'Estat i dels altres poders públics s'ha de conformar al principi de subsidiarietat».[40]

22. Aquests principis han de ser tinguts en compte en aquelles qüestions que afecten a la llibertat religiosa i de consciència de les persones. L'Estat pot ordenar l'exercici de la llibertat religiosa, perquè aquesta pugui desplegar-se respecte a les altres llibertats i afavorir la convivència social. Aquesta regulació pot justificar la prohibició de certes pràctiques religioses, però no perquè siguin religioses, sinó perquè siguin contràries al respecte, a la dignitat o integritat de les persones, o perquè posin en perill algun dels drets fonamentals. De la mateixa manera que l'Estat no pot ser parcial en matèria religiosa,[41] tampoc pot constituir-se en promotor de valors o d'ideologies contràries a les creences d'una part de la societat. La neutralitat exigida en matèria religiosa s'estén a les opcions morals que es debaten en la societat. Quan el poder se serveix dels mitjans dels quals disposa per a difondre una determinada concepció de l'ésser humà o de la vida, s'està extralimitant en les seves funcions.

---

[39] Cf. FRANCESC, *Missatge als participants en la conferència internacional "Els drets humans en el món contemporani: conquestes, omissions, negacions"* (10 de desembre de 2018).

[40] *Compendi de la Doctrina Social de l'Església*, n. 351.

[41] Cf. CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA, Instrucció pastoral *Orientacions morals davant la situació actual d'Espanya* (23 de novembre de 2006), n. 62: «La vida religiosa dels ciutadans no és competència dels governs. Les autoritats civils no poden ser intervencionistes ni bel·ligerants en matèria religiosa (…). La seva tasca és afavorir l'exercici de la llibertat religiosa».

V. L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA

23. «El ciutadà té l'obligació en consciència de no complir les prescripcions de les autoritats civils quan són contràries a les exigències de l'ordre moral, als drets fonamentals de les persones o als ensenyaments de l'Evangeli».[42] L'objecció de consciència suposa que una persona anteposa el dictat de la pròpia consciència a allò ordenat o permès per les lleis. Això no justifica qualsevol desobediència a les normes promulgades per les autoritats legítimes. S'ha d'exercir respecte a aquelles que atempten directament contra elements essencials de la pròpia religió o que siguin «contràries al dret natural perquè minen els fonaments de la dignitat humana i d'una convivència basada en la justícia».[43]

24. A més de ser un deure moral, és també un «dret fonamental i inviolable de tota persona, essencial per al bé comú de tota la societat»,[44] que l'Estat té l'obligació de reconèixer, respectar i valorar positivament en la legislació.[45] No és una concessió del poder, sinó un dret pre-polític, conseqüència directa del reconeixement de la llibertat religiosa, de pensament i de consciència. Per això, l'Estat no ha de restringir-lo o minimitzar-lo amb el pretext de garantir l'accés de les persones a certes pràctiques reconegudes legalment, i presentar-lo com un atemptat contra «els drets» dels altres. Una justa regulació de l'objecció de consciència exigeix que es garanteixi que aquells que hi recorren no seran objecte de discriminació social o laboral.[46] L'elaboració d'un registre d'objectors a determinats actes permesos per la llei atempta contra el dret de tot ciutadà a no ser obligat a declarar sobre les pròpies conviccions religioses o ideològiques. De totes maneres, on legalment s'exigeixi aquest requisit «els agents sanitaris no han de vacil·lar en demanar-la (l'objecció de consciència) com a dret propi i com a contribució específica al bé comú».[47]

---

[42] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2242.

[43] CONGREGACIÓ PER A LA DOCTRINA DE LA FE, Carta *Samaritanus bonus,* n. 9.

[44] *Ibid.*

[45] Cf. Entrevista del papa Francesc a *La Croix* (30 de juny de 2016): «L'Estat ha de respectar les consciències. A cada estructura jurídica, l'objecció de consciència ha de ser-hi present, perquè és un dret humà».

[46] Cf. SANT JOAN PAU II, Enc. *Evangelium vitae,* n. 74: «Qui recorre a l'objecció de consciència ha d'estar fora de perill no només de sancions penals, sinó de qualsevol dany en el pla legal, disciplinar, econòmic i professional».

[47] CONGREGACIÓ PER A LA DOCTRINA DE LA FE, Carta *Samaritanus bonus,* n. 9. Cf. FRANCESC, *Discurs als participants en un congrés organitzat per la Societat Italiana de Farmàcia Hospitalària* (14 d'octubre de 2021): L'Osservatore Romano 2739

25. En compliment d'aquest deure moral, el cristià no ha de «prestar la col·laboració, ni tan sols formal, a aquelles pràctiques que, tot i ser admeses per la legislació civil, són contràries a la llei de Déu».[48] Com que el dret a la vida té un caràcter absolut i ningú pot decidir per si mateix sobre la vida d'un altre ésser humà ni tampoc sobre la pròpia, «davant les lleis que legitimen l'eutanàsia o el suïcidi assistit, s'ha de negar sempre qualsevol cooperació formal o material immediata».[49] Aquesta «es produeix quan l'acció realitzada, o per la seva mateixa naturalesa o per la configuració que assumeix en un context concret, es qualifica com a col·laboració directa en un acte contra la vida humana innocent o com a participació en la intenció immoral de l'agent principal».[50] Aquesta cooperació converteix la persona que la realitza en corresponsable[51] i no es pot justificar invocant el respecte a la llibertat i als "drets" dels altres,[52] ni recolzant-se en què estan previstos i autoritzats per la llei civil.

26. Per això, els catòlics estem absolutament obligats a objectar en aquelles accions que, estant aprovades per les lleis, tenen com a conseqüència l'eliminació d'una vida humana al seu començament i al seu terme: «L'avortament i l'eutanàsia són crims que cap llei humana pot pretendre legitimar. Lleis d'aquest tipus no només no creen cap obligació de consciència, sinó que, al contrari, estableixen una greu i precisa obligació d'oposar-s'hi mitjançant l'objecció de consciència».[53] Encara que no

---

(22 octubre 2021) 7: «Vosaltres esteu sempre al servei de la vida humana. I això pot comportar, en alguns casos, l'objecció de consciència, que no és deslleialtat, sinó, al contrari, fidelitat a la vostra professió, si està vàlidament motivada».

48 *Compendi de la Doctrina Social de l'Església*, n. 399.

49 CONGREGACIÓ PER A LA DOCTRINA DE LA FE, Carta *Samaritanus bonus,* n. 9.

50 SANT JOAN PAU II, Enc. *Evangelium vitae,* n. 74.

51 El pecat és un acte personal del qual cadascú és responsable, però podem tenir una responsabilitat en els pecats comesos per altres quan cooperem amb ells «participant-hi directament i voluntàriament, manant-los, aconsellant-los, lloant-los o aprovant-los, no denunciant-los o no impedint-los, quan hi ha obligació de fer-ho» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1868).

52 Cf. CONGREGACIÓ PER A LA DOCTRINA DE LA FE, Carta *Samaritanus bonus,* n. 9: «No existeix el dret al suïcidi ni a l'eutanàsia: el dret existeix per a tutelar la vida i la coexistència entre els homes, no per a causar la mort».

53 SANT JOAN PAU II, Enc. *Evangelium vitae,* n. 73. Cf. FRANCESC, *Discurs als participants en el congrés commemoratiu de l'Associació de Metges Catòlics Italians amb motiu del 70 aniversari de la seva fundació* (15 de novembre de 2014): «La fidelitat a l'Evangeli de la vida i al respecte d'ella com a do de Déu, a vegades requereix opcions valentes i a contracorrent que, en circumstàncies especials, poden arribar a l'objecció de consciència».

totes les formes de col·laboració contribueixen de la mateixa manera a la realització d'aquests actes moralment il·lícits, s'han d'evitar, en la mesura del possible, aquelles accions que puguin induir a pensar que s'estan aprovant.

27. Actualment, els catòlics que tenen responsabilitats en institucions de l'Estat, amb freqüència es veuen sotmesos a conflictes de consciència davant iniciatives legislatives que contradiuen principis morals bàsics. Com que el deure més important d'una societat és el de tenir cura de la persona humana,[54] no poden promoure positivament lleis que qüestionen el valor de la vida humana, ni donar suport amb el seu vot a propostes que hagin estat presentades per altres. El seu deure com a cristians és «tutelar el dret primari a la vida des de la seva concepció fins a la fi natural»,[55] per la qual cosa tenen la «precisa obligació d'oposar-se a aquestes lleis».[56] Això no impedeix que, quan no fos possible abrogar les que estan en vigor o evitar l'aprovació d'altres, quedant clara la seva absoluta oposició personal, puguin «lícitament oferir suport a propostes encaminades a limitar els danys d'aquestes lleis i disminuir així els efectes negatius en l'àmbit de la cultura i de la moralitat pública».[57]

28. Encara que les decisions morals corresponen a cada persona, el dret a la llibertat de consciència, per analogia, es pot atribuir també a aquelles comunitats o institucions creades pels membres d'una mateixa religió per a viure millor la seva fe, anunciar-la o servir a la societat d'acord amb les seves conviccions. Aquestes tenen una sèrie de valors i principis que els confereixen una identitat pròpia i inspiren la seva actuació. Per aquest fet no deixen de prestar un servei a la societat. És legítima, per tant, l'objecció de consciència institucional a aquelles lleis que contradiuen el seu ideari. L'Estat té el deure de reconèixer aquest dret. Si no ho fa, posa en perill la llibertat religiosa i de consciència. Ens alegra constatar que algunes institucions de la societat civil que han abordat aquesta qüestió des d'altres perspectives i s'han pronunciat sobre ella, coincideixin amb nosaltres en aquest punt.[58]

---

[54] Cf. FRANCESC, *Discurs als participants en la Plenària de l'Acadèmia Pontifícia per a la Vida* (5 de març de 2015): *L'Osservatore Romano en llengua espanyola* 2406 (13 de març 2015) 3.

[55] CONGREGACIÓ PER A LA DOCTRINA DE LA FE, *Carta per al compromís i conducta dels catòlics en la vida pública,* n. 12.

[56] *Ibid.,* n. 10.

[57] SANT JOAN PAU II, Enc. *Evangelium vitae,* n. 73.

[58] Cf. *Informe del Comitè de bioètica d'Espanya sobre l'objecció de consciència en*

29. Les institucions sanitàries catòliques, que «constitueixen un signe concret de la manera amb la que la comunitat eclesial, després de l'exemple del Bon Samarità, es fa càrrec dels malalts»,[59] estan cridades a exercir la seva missió des del «respecte als valors fonamentals i a aquells cristians constitutius de la seva identitat, mitjançant l'abstenció de comportaments d'evident il·licitud moral».[60] Per això, no s'han de plegar a les fortes pressions polítiques i econòmiques que les indueixen a acceptar la pràctica de l'avortament o de l'eutanàsia. Tampoc és èticament acceptable «una col·laboració institucional amb altres estructures hospitalàries cap a les quals orientar i dirigir a les persones que demanen l'eutanàsia. Eleccions semblants no poden ser moralment admeses ni recolzades en la seva realització concreta, encara que siguin legalment possibles».[61] Això suposaria una col·laboració amb el mal.

30. Actualment estem assistint a la difusió d'antropologies contràries a la visió cristiana de l'home, de la sexualitat, del matrimoni i de la família, que té com a conseqüència la normalització de certs comportaments morals oposats a les exigències de la llei de Déu. Freqüentment aquestes ideologies són promogudes pels poders públics i s'imposa la seva difusió a centres educatius mitjançant lleis que tenen un caràcter coercitiu. Es pensa que la seva imposició constitueix el mitjà per a evitar els delictes d'odi vers certs grups o persones degut a les seves característiques. El deure dels cristians de respectar la dignitat de qualsevol ésser humà, d'estimar-lo com a un germà i de donar-li suport en qualsevol circumstància de la seva vida, no implica l'assumpció de principis antropològics contraris a la visió cristiana de l'home. Com que la llibertat religiosa i de consciència és un dret fonamental, els catòlics tenen el deure d'oposar-se a la imposició d'aquestes ideologies. Aquest deure l'han d'exercir, en primer lloc, els pares que, per ser els primers educadors dels seus fills, tenen el dret de formar-los d'acord amb les seves conviccions religioses i morals, i d'escollir les institucions educatives que estiguin d'acord amb elles, la identitat de les quals ha de ser garantida.

---

relació amb la prestació de l'ajuda per a morir de la llei orgànica reguladora de l'eutanàsia (21 de juliol de 2021): «En definitiva, en el que es refereix a les comunitats, entitats, congregacions i ordes religioses o altres organitzacions o institucions seculars l'activitat de les quals respongui clarament a un ideari… creiem que no existeixen arguments per a negar-los l'exercici col·lectiu o institucional del dret a l'objecció de consciència».

59 CONGREGACIÓ PER A LA DOCTRINA DE LA FE, Carta *Samaritanus bonus,* n. 9.

60 *Ibid.*

61 *Ibid.*

VI. LA LLIBERTAT CRISTIANA

31. La llibertat humana no és únicament una «llibertat amenaçada», sinó que és també una «llibertat ferida» pel pecat. Si l'home ha estat creat lliure perquè pogués cercar Déu i adherir-s'hi sense coaccions, el pecat l'ha dut a la desobediència a Déu i ha provocat en ell una divisió interior. L'ésser humà experimenta constantment que no fa el bé que vol, sinó el mal que detesta (cf. Rm 7, 15), i que viu subjecte a les seves passions i als seus desitjos. El pecat és font d'esclavitud interior per a ell, perquè l'arrossega a fer tot allò que el duu a la mort. La idea d'una llibertat autosuficient o d'un home que per les pròpies forces és capaç de fer sempre el bé i buscar la justícia, no respon ni a la pròpia experiència ni a la història de la humanitat. A més d'aquesta impotència, l'ésser humà experimenta també el que significa viure sense esperança perquè la por de la mort, que és l'horitzó últim de la seva existència, el domina i l'incapacita també per a exercir la llibertat amb totes les conseqüències. El pecat, que condueix a la mort i impedeix estimar Déu amb tot el cor i obeir la seva voluntat, ha ferit la llibertat humana.

32. «Si el Fill de Déu us fa lliures, sereu lliures de debò» (Jn 8, 36). El coneixement de Crist ens obre a la llibertat plena i veritable: «Si us manteniu ferms en la meva paraula, realment sou deixebles meus; coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures» (Jn 8, 32). La trobada amb el Senyor és un esdeveniment de gràcia que ens permet participar en la gloriosa llibertat dels fills de Déu (cf. Rm 8, 21) i viure una nova existència caracteritzada per la fe, l'esperança i la caritat.

33. El pecat és la negativa per part de l'home a reconèixer Déu com a Senyor, a glorificar-lo i a donar-li gràcies. En canvi, la **fe** és obediència a Déu. Si l'home pel pecat l'ha rebutjat, per la fe arriba a reconèixer-lo com al seu Senyor. I és obeint-lo com l'home s'allibera de l'esclavitud de les apetències que el pecat desperta en ell. La fe fructifica en l'esperança. La mort és l'horitzó amenaçador de la vida de l'home. La por de la mort el domina, fins al punt que tot el que fa és per alliberar-se'n. El drama de l'home consisteix en què, malgrat el seu esforç, mai no ho podrà aconseguir per si mateix. En la seva resurrecció, Crist ens ha obert un horitzó de vida. Gràcies al Misteri Pasqual el temor a la mort que ens esclavitza s'ha esvaït. Aquesta esperança confereix al creient la força necessària per afrontar les proves i els sofriments del temps present, sense perdre la confiança en Déu i l'alegria de qui

se sent unit a Crist. L'**amor** és l'expressió més evident de la llibertat cristiana. El creient, que se sap estimat i salvat per Déu, per amor a Ell i amb un sentiment de gratitud, compleix la seva voluntat, no per por del càstig, sinó impulsat per la caritat que l'Esperit Sant ha vessat al seu cor (cf. Rm 5,5).

34. Aquesta llibertat que té el seu origen en Crist dona força per a superar les dificultats amb les que el creient pot trobar-se per actuar en coherència amb la seva fe.[62] Els valors que s'estan generalitzant en la nostra cultura i les lleis que s'estan aprovant en les nostres societats occidentals situen els creients davant problemes difícils de consciència. Freqüentment ens trobem davant d'opcions doloroses, que exigeixen sacrificis en la vida professional i fins i tot en la vida familiar. «Precisament de l'obediència a Déu –l'únic a qui és degut aquell temor que és reconeixement de la seva absoluta sobirania– neixen la força i el coratge per a fer resistència a les lleis injustes dels homes».[63] Qui no es deixa vèncer per la por està recorrent el camí que el condueix a la veritable llibertat que únicament es troba en Crist.[64]

Madrid, 25 de març de 2022, solemnitat de l'Anunciació del Senyor

[62] Cf. FRANCESC, *Audiència general* (17 de juny de 2020).
[63] SANT JOAN PAU II, Enc. *Evangelium vitae,* n. 73.
[64] Cf. SANT JOAN PAU II, Enc. *Veritatis Splendor,* nn. 84ss.

NOTA FINAL DE LA 119A ASSEMBLEA PLENÀRIA DE LA CEE

Els bisbes espanyols han celebrat la 119a Assemblea Plenària del 25 al 29 d'abril.

L'Assemblea va començar dilluns 25, a les 10.00 h, amb l'eucaristia. Seguidament, cap a les 11.00 h, va tenir lloc la sessió inaugural amb el discurs del president de la Conferència Episcopal Espanyola i arquebisbe de Barcelona, cardenal Joan Josep Omella. A continuació va intervenir el nunci apostòlic a Espanya, Mons. Bernardito C. Auza.

La invasió d'Ucraïna i el repte de l'acollida als refugiats era un dels primers temes que portava el president de la CEE al seu discurs inaugural, que va articular al voltant de tres blocs: el context en el qual vivim, l'Església Catòlica a Espanya i la missió evangelitzadora com a raó de ser de ser.

Tant en les paraules del president de la CEE com en la salutació del Nunci, hi va haver l'agraïment a Càritas, que celebra aquest any el 75è aniversari. Mons. Bernardito C. Auza va anticipar que per a "marcar aquesta efemèride d'una manera especial", el Sant Pare rebrà la Junta Directiva de Càritas Espanyola en Audiència.

Han participat per primera vegada en la Plenària els bisbes d'Eivissa i Còria-Càceres, Mons. Vicente Ribas Prats i Mons. Jesús Pulido. I els bisbes auxliars de Toledo i Canàries, Mons. Francisco César García Magán i Mons. Cristóbal Déniz Hernández. S'han incorporat, respectivament, a la Comissió Episcopal per a la Pastoral Social i Promoció humana; la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe; el Consell Episcopal per als Assumptes Jurídics; i la Comissió Episcopal per a les Comunicacions socials.

Com és habitual, a la sessió inaugural es va tenir un record especial per als bisbes morts des de l'última Plenària. A més, dimecres al matí, després de conèixer la notícia de la mort de l'arquebisbe emèrit de Sevilla, cardenal Carlos Amigo, els bisbes van celebrar la Santa Missa per l'etern descans de la seva ànima.

Celebració de l'assemblea final del Sínode

Mons. Vicente Jiménez Zamora, arquebisbe emèrit de Saragossa i responsable de la Comissió per al Sínode a la CEE, ha presentat a la Ple-

nària el treball realitzat fins ara per la Comissió, així com el resultat de l'informe sobre la participació en les assemblees sinodals de les diòcesis i de les congregacions religioses. També ha presentat una proposta per a la celebració de l'Assemblea sinodal que clausurarà la fase espanyola del Sínode dels bisbe sobre la sinodalitat. Aquest sínode començarà al setembre una fase continental per a culminar, l'octubre de 2023, amb una reunió sinodal a Roma.

El plantejament de l'Assemblea final, que ha estat aprovat pels bisbe, preveu la participació de 600 persones en aquesta Assemblea que tindrà lloc l'11 de juny a la Fundació Pau VI de Madrid. Hi participaran de totes les diòcesis, amb una representació en funció de la població fent visible, alhora, la realitat eclesial local. A la trobada es presentarà la síntesi elaborada per la Comissió per al Sínode de la CEE de totes les aportacions rebudes. Aquesta síntesi serà enviada a la Secretaria per al Sínode a Roma, juntament amb totes les aportacions rebudes.

Protecció de menors

Els bisbes espanyols han donat suport per unanimitat al treball realitzat els últims mesos a les oficines diocesanes de protecció de menors i la firma amb Cremades & Calvo-Sotelo perquè aquest despatx d'advocats realitzi una auditoria independent sobre els informes i investigacions sobre els casos d'abusos a menors al si de l'Església espanyola.

Setmana del Matrimoni

La Subcomissió Episcopal de Família i Vida ha explicat el resultat de la Setmana del Matrimoni que s'ha celebrat per primera vegada, el passat mes de febrer. Ha estat una setmana per a posar en valor l'especificitat del matrimoni cristià i les diòcesis han pogut celebrar aquesta setmana amb diversos actes. Alhora, ha tingut lloc una campanya de comunicació, fonamentalment de caràcter digital amb el lema Matrimoni és més (matrimoniosesmas.org).

"L'Església desitja presentar la bellesa del matrimoni, de la unió fidel i definitiva entre un home i una dona oberts a la vida. Que l'Església celebri el matrimoni és una autèntica profecia per al món", assenyalava el president de la CEE al discurs d'obertura. També recordava que "un bon model social que cerqui el bé de l'ésser humà ha de tenir com a prioritat la família".

El president de la Subcomissió, Mons. José Mazuelos, va informar sobre la participació de les diòcesis espanyoles en la trobada mundial de les famílies a Roma que tindrà lloc el proper mes de juny.

Informació sobre la situació actual dels refugiats ucraïnesos

El departament de Migracions de la Comissió Episcopal per a la Pastoral social i Promoció humana ha presentat informació sobre l'acollida als refugiats ucraïnesos que s'està realitzant a nombroses diòcesis espanyoles. Mons. José Cobo, bisbe responsable, juntament amb el P. Xabier Gómez, director del departament a la CEE van informar sobre el treball realitzat, subsidiari al de les administracions públiques, per acollir i protegir les persones arribades des d'Ucraïna.

Moltes diòcesis han posat a disposició de les autoritats públiques edificis i locals per aquesta primera acollida que pretén oferir allotjament, ajuda en les gestions amb les administracions públiques i amb l'idioma i integració dels menors en l'àmbit escolar.

Els bisbes han compartit les experiències a les seves diòcesis que ha permès d'una banda actuar en conjunt amb les administracions públiques i, alhora, des de la mirada cristiana, reconèixer l'aportació que aquests refugiats ucraïnesos ofereixen a la vida cristiana de les comunitats en les quals són acollits.

Consell d'estudis i projectes de la CEE

Els bisbes han aprovat *ad experimentum* el funcionament del nou Consell d'Estudis i Projectes de la CEE i han escollit Mons. José María Gil Tamayo per a posar-lo en marxa. Incloure aquest nou òrgan a l'organigrama de la CEE era una de les novetats de la ponència sobre la Reforma de la Conferència Episcopal que va aprovar la Plenària a la seva reunió de novembre de 2018. També s'inclou al Pla d'Acció de les Orientacions Pastorals, "Fidels a l'enviament missioner", aprovat l'abril de 2021.

Document sobre la corresponsabilitat en el sosteniment de l'Església

El responsable del Secretariat per al Sosteniment de l'Església, Mons. Joseba Segura, ha presentat la informació general sobre la campanya d'aquest any, la creació de comissions de sosteniment a les diòcesis i

s'ha abordat la redacció d'un document en relació al sosteniment. És una crida a la implicació de tots els membres de l'Església en el seu ben sosteniment en qualsevol de les seves formes. Els bisbes han realitzat algunes aportacions que poden enriquir el text i està previst que passi a la propera Plenària.

Informació de la Subcomissió Episcopal per a la Joventut sobre la Peregrinació Europea de Joves 2022 i sobre la Jornada Mundial de la Joventut 2023.

La Subcomissió Episcopal per a la Joventut ha informat sobre diversos aspectes de la Peregrinació Europea de Joves (PEJ), que se celebrarà a Santiago de Compostel·la del 3 al 7 d'agost de 2022. Està prevista la participació d'entre 12.000 i 15.000 joves de tot Espanya i d'alguns països d'Europa. Més de 500 voluntaris de les diòcesis gallegues ja es preparen per a rebre'ls.

El procés d'inscripció es va obrir el 7 d'abril a través d'una plataforma digital. Ja s'hi ha inscrit 2.700 joves de diverses realitats.

També ha informat sobre la Jornada Mundial de la Joventut, que tindrà lloc a Lisboa, de l'1 al 6 d'agost de 2023.

Eleccions

Durant l'Assemblea Plenària, els bisbes han escollit diversos càrrecs.

- President de la Comissió Episcopal per a l'Evangelització, Catequesi i Catecumenat: Mons. José Rico.
- President de la Subcomissió Episcopal per a les Relacions Interconfessionals: Mons. Francesc Conesa.
- Bisbe delegat de la CEE per a la COMECE: Mons. Juan Antonio Martínez Camino.
- Bisbe substitut del delegat a la COMECE: Mons. Alfonso Carrasco.
- Gran Canceller de la Universitat Pontifícia de Salamanca: Mons. José Luis Retana.
- Vice Gran Canceller de la UPSA: Mons Jesús Pulido.

- President del Consell d'Estudis i Projectes: Mons. José María Gil Tamayo.
- Membre del Consell d'Assumptes Econòmics: Mons. Sebastián Chico.

Altres temes de l'ordre del dia

Com és habitual a l'Assemblea Plenària del mes d'abril, els bisbes han aprovat les intencions de la Conferència Episcopal Espanyola de l'any 2023 per a l'Apostolat de l'Oració. També s'ha informat sobre diversos temes de seguiment ordinari i econòmics.

La situació actual de la Universitat Pontifícia de Salamanca; del Pontifici Col·legi Espanyol de Sant Josep, a Roma; de Càritas Espanyola; i d'ÀBSIDE (TRECE i COPE), han centrat el capítol d'informacions.

La Plenària ha aprovat la traducció dels Rituals litúrgics a l'eusquera; les traduccions en llengua gallega dels Rituals del Sagrament de la Penitència i de la Unció dels Malalts; i les traduccions del Ritual d'Institució del ministeri laïcal de catequista a l'espanyol i a les llengües cooficials català, eusquera i gallec.

Sumari

ESGLÉSIA DIOCESANA

Bisbe diocesà

Decrets 5
Homilies 9
Comunicacions diocesanes 13
Cartes dominicals 14
Activitats del Sr. Bisbe 26

Secretaria General i Cancelleria

Defunció 29
Comunicacions 30
Vida consagrada 31

Vida diocesana

Crònica diocesana 32

SANTA SEU

Sant Pare

Missatge del Sant Pare Francesc per a la Quaresma 2022..... 39
Carta als bisbes amb motiu de la guerra a Ucraïna 44
Acte de Consagració al Cor Immaculat de Maria 45
Mensaje Urbi et Orbi del Santo Padre Francisco. Pascua 2022 47

Santa Seu

Carta als sacerdots sobre el procés sinodal 51

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Defunció de Mons. Francesc Pardo Artigas, Bisbe de Girona... 57
Mons. Francesc Conesa i Ferrer, nou bisbe president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi 58

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota dctrinal sobre l'objecció de consciència 63
Nota final de la 119a Assemblea Plenària de la CEE 78

Subscripció anual: 35 €
Exemplar solt: 8 €
El preu de la subscripció comprèn només l'edició del «Butlletí del Bisbat de Terrassa» de l'any en curs

Dip. legal: B. 27.938-2005

Imprès per I.G. Santa Eulàlia, www.igsantaeulalia.com